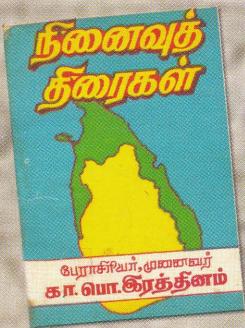

சந்கத்தமிழ்

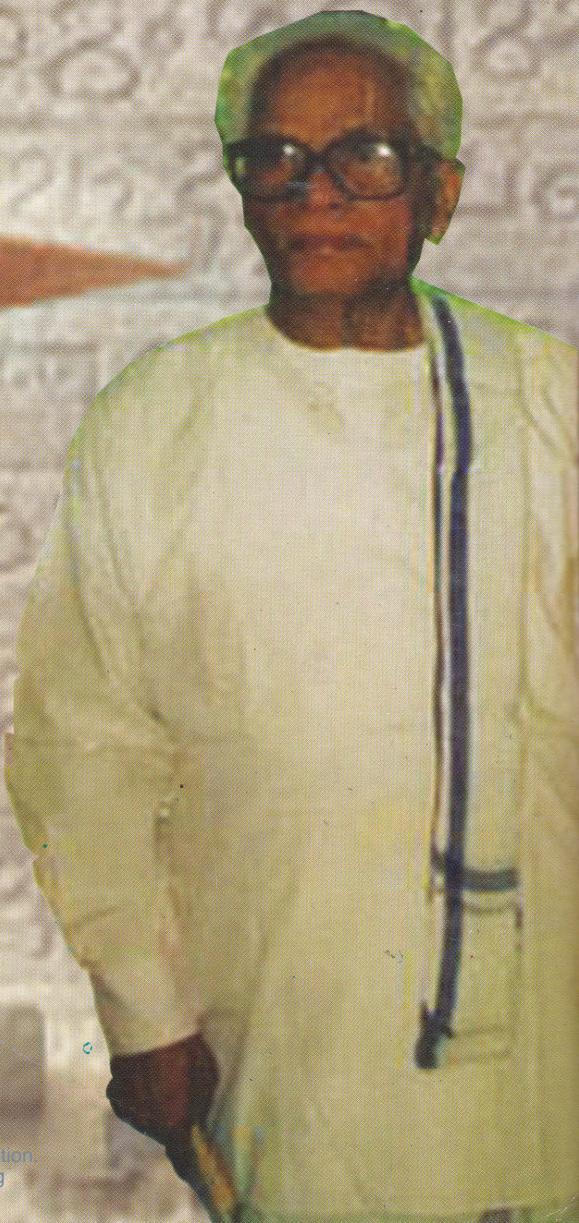
இதழ் 10 மார்ச்சி 2014

தமிழ்மறைக் காவலர்
கா.வெ.வீரத்தீன்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

விலை: ரூபா 100/-

கொழும்புத் துறைச்சங்கம்

திருவள்ளூர் ஆண்டு : 2045

'சங்கத்தமிழ்' மார்க்கு 2014 இதழ் : 10

ஆலோசகர் குறு

திரு. ஆ. இரகுபதி பாலசிறிதரன்
திரு. தம்பு சிவசுப்பிரமணியம்
திரு. சி. சிவலோகநாதன்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா
பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்

ஆசிரியர் குறு

திருமதி வசந்தி தயாபரன்
திரு. தெ. மதுகுதனன்
திரு. த. கோபாலகிருஷ்ணன்
திரு. எஸ். எழில்வேந்தன்
திரு. ப.க. மகாதேவா

நிர்வாக ஆசிரியர்

திரு. ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி

தொலைபேசி : 011 2363759
தொலைநாட்கல் : 011 2362381

இணையத்தளம்

www.colombotamilsgam.com

மின்னாஞ்சல்

tamilsgangamcolombo @outlook.com

ISSN : 2012 9491

தரமான ஆக்கங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.
ஆக்கங்கள், ஆசிரியர் குழுவின் செம்மைப்
படுத்தவின் பின்பு பிரசரமாகும். நூலின்
உள்ளடக்கம் குறித்த ஆக்கப்புரவமான கருத்துக்கள்
எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.

நிர்வாக ஆசிரியர்

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

7, சங்கம் ஒழுங்கை

கொழும்பு - 06. இலங்கை.

உள்ளே...

□ தமிழ்மறைக்காவலர் கா.பொ.இரத்தினம் பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன்	03
□ மூல்லைத்தீவு மாவட்ட வாய்மொழி கிளக்கியங்கள்	12
□ வித்துவசிரோமணி சி.கடையைசயின்... கலாநிதி பூரீ பிரசாந்தன்	25
□ கவிஞர் அல்வாயூர் மு.சௌலையா பேராசிரியர் மா. கருணாநிதி	31
□ வரலாற்று நாவல்கள் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா	35
□ மொழியால் ஏழிலுறும் கவிகதையும்... துணைவிழூர் கேசவன்	40
□ புரியாமை சி. சிவகுமார்	47
□ எழுத்தாளனும் சித்தாந்த நிகலையாகும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி	53
□ வெளிநாட்டவர்களின் தமிழ்ப்பணி முருகேச பாக்கியநாதன்	61

சங்கத்தமிழ்லீல் வெள்வரும் ஆக்கங்களின் கருத்துக்கள் அவ்வெற்றன் ஆசிரியர்களது கருத்துக்களாகும்;
அவை சங்கத்தின் கருத்துக்களாகா.

வாசகர்களே!

சங்கத்தமிழின் பத்தாவது இதழ் உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது. இதனை வெளிக்கொண்டுவதில் ஏற்பட்ட காலதாமதத்திற்காக நாம் மனம் வருந்துகிறோம். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முன்னாள் தலைவரும், தமிழ்மறைக் காவலருமான, அறிஞர் கா.பொ. இரத்தினம் அவர்களது நூற்றாண்டு நினைவு மலராக 'சங்கத்தமிழ்' முகை விரித்துள்ளது.

இந்த இதழிலே புனைவுசாராத ஆக்கங்கள் பலவற்றை நாம் உள்ளடக்கியுள்ளோம். புனைவுகளுக்கான பரந்துபட்ட களம் வாய்த்துள்ள நிலையிலே, புனைவுசாராத எழுத்துக்களை அச்சில் கொண்டு வரும் கடமை, தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு உள்ளது. மரபுசார்ந்த எழுத்தினைப் பேசுகின்றதும் வித்துவசிரோமணி கணேசையர் குறித்துமான ஒரு கட்டுரை, நாட்டாரியல் மரபினைக் கையளிப்பதான ஒரு கட்டுரை, எந்தவாரு விடயத்தையும் ஒரு கருத்துறிலை சார்ந்து நோக்கல் வேண்டும் என்று எடுத்துரைக்கின்றதான பேராசிரியர் சிவத்தமிழின் ஒரு கட்டுரை என மரபும் நவீனமும் கைகோர்த்துச் செல்லும் வடிவமைப்பினை இவ்விதழில் நீங்கள் காணலாம். இதுவே இன்று தேவைப்படுகின்ற ஒரு போக்காகவும் உள்ளது எனலாம்.

இனி வரவுள்ள இதழ்கள், ஏதேனும் ஒரு பொருண்மையை மையமாகக் கொண்டு அதன் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமையவுள்ளன.

வணக்கம்.

மூச்சிய்

தந்திரமறைக் காவலர் கா.பொ.இரத்தினம்

சேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன் *

திருக்குறளைத் தமிழ்மறையாக மட்டுமன்றி அனைத்துக்கு மான பொதுமறையாகவும் எடுத்துக் காட்டும் முறையில் வரலாறு படைத்துவரும் பேரநின்று வரிசையில் தனிக் கணிப்புக்குரிய ஒருவராகத் திகழ்பவர் ஈழத்துத் தமிழ்நின்று தமிழ்மறைக் காவலர்-முனைவர் கா.பொ. இரத்தினம் அவர்கள். ஏறத் தாழ அனுபது ஆண்டுகளாக திருக்குறளே பேச்சும் முச்சுமாகத் திகழ்ந்துவரும் அப்பெருமகனார் ‘தமிழ்மறைக்கழகம்’ என்ற நிறுவகம் அமைத்து ஆற்றி வந்துள்ள அரும்பணி திருக்குறளின் வரலாற்றில் மட்டுமன்றித் தமிழின் வரலாற்றிலும் தனிக் கணிப்புக்குரிய சாதனையாகக் கொள்ளத்தக்கது. இச்சாதனைக்காகத் தமிழ்நின்றுலகம் இவரை வாழ்த்தி மதிப்பளித்து மகிழ்ந்துள்ளது: அனைத்துலக அறிஞருலகம் உரிய கணிப்பைத் தந்து கொள்வித்துள்ளது. இவ்வாறான பெருமை பெற்ற

இப்பேரநின்றைத் திருக்குறள் சான்றோர் என்ற வகையில் வரலாறு படைப் போருள் ஒருவராக இங்கு அறிமுகம் செய்வதில் பெருமகிழ்ச்சி எய்துகிறேன்.

ஆழத்துந்தமிழ்மரப்

திருக்குறள் பெற்றிருந்த கணிப்பு

பேரநின்று கா.பொ.இரத்தினம் அவர்களது குறளியல் ஈடுபாட்டை நோக்குவதற்கு முதற்கண் ஈழத்துத் தமிழ் மரபில் அந்நால் பெற்றிருந்த கணிப்பைச் சுருக்கமாகச் சூட்டுவது அவசியமாகிறது.

தமிழகத் துக்கு வெளியே தமிழ்மக்கள் பெருந்தொகையினராகப் பலநூறு ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வரும் நாடு ஈழம். சங்கப்புலவரான ஈழத்துப் பூதன் தேவனார்காலம் முதல் அதற்கு ஒரு நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியம்

* ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர் - யாழ். பல்கலைக்கழகம்

உளது. தமிழகத்தில் காலந்தோறும் எழுந்த இலக்கிய இலக்கணங்களைச் சமகாலங்களிலேயே அறியவும் கற்றுத் தெளியவும் வாய்ப்பான - நெருக்கமான பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஈழத்தில் நிலவி வந் து என்ன து. அவ் வகையில் திருக்குறளும் அது தமிழகத்தில் எழுந்த காலம் முதல் ஈழத்தில் அறியப் பட்டு வந் திருக்கும் என்பது உய்த்து ணரத்தக்கது. இவ்வாறு பயிலப்பட்டுவந்த மரபிலே கடந்த நூற்றாண்டிலே சைவக்காவலராகத் திகழ்ந்த தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் அவர்களின் கல்லிசார் செயற் பாடுகளில் அந் நூலும் தனிக்கவனிப்பைப் பெறலாயிற்று.

நாவலரவர்கள்

திருக்குறளைத் தமிழ்வேதம் எனவும் திருவள்ளுவரைத் தமிழ் வழங்கும் நிலமெங்கும் நஸ்வறிவுச் சுடர் கொழுத்திய தேவ்யப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்

எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருக்குறளை அதன் பரிமேலழ கருரையடன் பிழையறப் பதிப்பித்த முதல்வர் என்ற சிறப்பு நாவலருக்கு உரியது. தமிழகத்தில் தமிழ்ப் பேரறிஞராகத் திகழ்ந்த மறைமலை யடிகள் தம் இளமைக் காலத்தே திருக்குறளைப் பயில்வதற்கு நாவலர் பதிப்பித்த உரையே பெருந் துணையாக அமைந் த தென் பதை நினைவு கூறந்துள்ளார் என்பது இங்கு சுட்டிக்

காட்டத்தக்கது. ஈழத்தின் மற்றொரு தமிழ்ப் பேரறிஞரான சபாபதி நாவலர் அவர்கள்

திருக்குறள் பொருளின்பம்

அகப்படக்கொண்டு அறம் கூறி வீட்டியல்பு நன்று நிலை நாட்டிய தத்துவங்கான நாலாம் உத்தரவேதமென்பது

தெற்றென உணர்க

எனத் தமது திராவிடப் பிரகாசிகை நாலிலே குறிப்பிட்டுள்ளமையும் இங்கு நமது கவனத்துக் குரியதாகிறது. இவ்வாறு திருக்குறளைப் போற்றி நின்ற ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர் மரபிலே நமது தலைமுறையில் வாழும் முதுபெரும் அறிஞராகத் திகழ்வாய்வர் கா.பொ. இரத்தினம் அவர்கள்.

வாழ்வும் வறலாறும்:

பேரறிஞர் கா.பொ.இரத்தினம் அவர்கள் ஈழத்தில் வடபுலமாகிய யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே வேலணை என்னும் ஊரில் பிறந்தவர் ; நாவலர் ஞான பரம்பரையில் வந்த பேரறிஞர் இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்களுடன் இலக்கியத் தொடர்பு கொண்டவர் ; தமது பண்டிதத் தேர் வுக்கு அவரது வழிகாட்டலைப் பெற்றவர் ; இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தின் பி.ஏ. (ஆன்சு) சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.ஏ.

பி.ஓ.எல். ஆகிய பட்டங்களையும் பெற்றவர். உலகப் பல்கலைக்கழகம் (வ.அ) இவருக்கு டாக்டர் என்ற உயர் விருதை வழங்கிக் கொரவித்துள்ளது.

கொழும்பு அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளராகவும், இலங்கை அரசில் மொழித் திணைக்களத்தின் தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவராகவும், மலாயாப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியத்துறை விரிவுரையாளராகவும் பின்னர் தமிழின் உரிமை காக் கும் நோக் கில் நாடானுமன்ற உறுப்பினராகவும் பணியாற்றி வந்துள்ள இப்பெரியாரின் உயிரோட்டமாகத் திகழ்ந்துள்ள சிந்தனை, தமிழ் மறையாகிய திருக்குறளை உலகப் பொதுமனை என்ற தனிக் கணிப் புக்கு இட்டுவரவேண்டுமென்ற பேரவாவேயாகும். ஈழத்தின் இனக்கொலைச் சூழலில் உடைமைகளை இழந்து தமிழகத்தில் வாழுக்கை மேற்கொண்டுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையிலும் அவர் நெஞ்சில் தனியாத தாகமாகத் திகழ்வதும் இப்பேரவாவேயாம். தமிழ்மறைக்கழகம் அமைத்தமை, அதன் சார்பில் 25 மாநாடுகளை உலகம் புகழும் வகையில் நிகழ்த்தி வந்துள்ளமை, திருக்குறள் தொடர்பான பல நூல்கள், கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளமை ஆகிய அனைத்துப் பணிகளிலும் ஆதார

சுருதியாக நின்று வழிப்படுத்தி நின்றதும் இதுவே என்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. தமிழ்மறைக்கழகம்:

அமைப்பும் செயற்பாடுகளும்

பேரந்தினர் கா.பொ.இரத் தினம் அவர்களது குறளியல் ஈடுபாடு அவரது மாணவப் பருவத் திலேயே -1930 களிலேயே தொடங்கிவிட்டது. பல அரங்குகளில் அந்நால் பற்றி உரை நிகழ் த் தி வந் துள் ள அவர், அம்முயற்சிகளின் தொடர்ச்சியாக 1952-ஆம் ஆண்டிலே (23.11.1952) கொழும்பு மாநகரில் தமிழ்மறைக் கழகத்தை நிறுவினார். இக்கழகத்தை அவர் தோற்றுவித்ததற்குக் காரணமாயமெந்த சூழலையும் நோக்கத்தையும் அவரது பின்வரும் கூற்றினுடாகவே தெளிந்து கொள்ளலாம்.

‘சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கையில் இந்து அறநிலையச் சட்டம் இயற்றுதல் பற்றி எழுந்த பின்க்குகளிலே கருத்துான்றிய மக்களுக்கு இந்த உண்மைகள் உள்ளத்தை உறுத்தியே இருக்கும். தமிழ் அறிஞர்களிற் சிலர் தமிழனின் பண்பாட்டையும் சமதர் மத் தையும் சிதைத் துச சாதிவேற்றுமை பாராட்டிப் பேசினார்கள்; எழுதினார்கள். தீண்டாமையை நீக்கி ‘யாவரும் கேளர்’ என்ற நிலைமை

உண்டாகுவதற்கும் ‘ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்’ என்ற உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்கும் அவர்கள் முயலவில்லை. முயன்றவர்களையும் தூற்றினார்கள். இந்த செயல்களைக் கண்டு என உள்ளம் தூடித்தது. இந்த இலங்கையிலிருந்து தீண்டாமையை அகற்றிச் சாதி வேற்றுமையைத் தகருத்து ‘எல்லோரும் ஒரு குலம் எல்லோரும் ஒரு நிறை: எல்லோரும் ஒரு விலை’ என்ற நிலைமையை உண்டாக்க இயன்றதைச் ‘செய் செய்’ என்று என்மனம் ஏவியது. சிந்தித்தேன்! சிந்தித்தேன்!....

**‘பிறப்பொக்கும் எல்லா
வயிர்க்கும் சிறப்பொல்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்’**

பெருமைக்கும் ஏனைச்
சிறுமைக்குத் தத்தம்
கருமேமே கட்டளைக் கல்
எனுந் திருக்குறள்களே எனக்கு
வழிகாட்டின. நம் அருமைத்
தமிழ்மறையின் கருத்துக்களைத் தமிழ்
மக்களின் உள்ளத்தில் வேரூன்றச்
செய்தால் தமிழினம் தலையெடுக்கும்,
உயர்வடையும் என்று நான் முடிவு
செய்தேன். தமிழ் மறைக்கழகத்தினை
உருவாக்கினேன்.’

இக்கூற்றுக்களில் தமிழ்மறைக்கழகம்
உருவாதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த

சமுகப் பார்வை தெற்றெனப் புலப்படும். சமூக எற்றத் தாழ்வு கற்பிக்கும் பொதுவான இந் துமத பாரம் பரியத்தினின்று தனித்தன்மை வாய்ந்த சமநிலை பேசும் - தமிழ்ப்பாரம் பரியத்தை வேறுபடுத்திக் காணவும் காட்டவும் துணை புரியத்தக்க முதன்மை நூலாகத் தலைமை நூலாகத் திருக்குறளை அவர்களைர். காட்ட விழைந்தார். இந்த விழைவு தமிழ் மறைக்கழகமாக முளை விட்டது.

இவ்வாறு உருவான கழகத்துக்கு அக்கால இலங்கை அமைச்சரவையில் அங்கம் வகித்த பேரறிஞர் இலக்கிய கலாநிதி சு.நடேசபிள்ளை அவர்கள் தலைமைக் காப்பாளராக அமைந்தார். தமிழ் வழங்கும் நாடுகளின் 64 தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் காப்பாளர்களாக அமைந்து ஆதரவு நல்கின்ற. சிலம்புச் செல்வர் டாக்டர் ம.பொ.சி., பேராசிரியர்கள் டாக்டர் மு.வரதராசனார், லெ.ப.கரு. இராமநாதன் செட்டியார், அ.ச.ஞானசம்பந்தன், டாக்டர் அ.சிதம் பரநாதச் செட்டியார், ஆ.முத்துசீவன், திருக்குறளார் வி.முனுசாமி, வித்துவான் கி.வாஜகந் நாதன், கல்கி ரா.கிருஷ்ணமுர்த்தி முதலியவர் கள் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.இக்கழகத்துக்குப் பேரறிஞர் கா.பொ.இரத்தினம் அவர்களே தலைமை வகித்தார். ஈழத் தின் தமிழ்நிஞர்களும் ஆர்வலர்களுமான

நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் உறுப்பினர் களாக அமைந்து கழகத் தை வலுப்படுத்தினர்.

ஒக்கழகத்தின் நோக்கங்களாகப் பின்வருவன அமைந்தன

1. திருவள் ஞவர் திருநாளைத் தமிழினைப் பேசும் மக்கள் வாழும் இடங்களில் எங்கும் ஓவ்வொரு வீட்டிலும் கொண்டாடச் செய்தல்.
2. திருவள் ஞவர் திருநாளைத் தமிழ் மக்கள் பெருந் தொகையினராக வாழும் நாடுகளில் அரசினர் விடுமுறை நாளாக்குவித்தல்.
3. திருக்குறள் மொழிபெயர்க்கப் படாதிருக்கும் மொழிகளில் அதனை மொழிபெயர்க்கக் செய்தல்.
4. தமிழ் மொழி வாயிலாகவும் பிற மொழிகள் வாயிலாகவும் திருக்குறளின் அருமை பெருமை களை யாவரும் அறியச் செய்தல்.
5. திருக்குறளையும் அதன் உரை களையும் அச்சிட்டு அடக்க விலைக்கு விற்றல்.
6. திருக்குறஞும் திருவள் ஞவரும் பற்றிய நூல்களைச் சேர்த்து ஊர்தோறும் வள்ளுவர் பண்ணை களை அமைப்பித்தல்.
7. திருக் குறள் மாநாடு களைப் பல்வேறுடங்களில் நடத்துதல்.
8. திருக்குறள் வகுப்புகள் நடத்துதல்.
9. திருக்குறளில் பற்றுண்டாக்குதற்குத் தேர்வுகள் நடத்துதல், பரிசில்கள் வழங்குதல் முதலியன்.

திருவள் ஞவரின் உண்மையான வரலாறு அறியப்படாத நிலையிலே அவரது திருநாள் எது என்பது குறித்து தமிழக அறிஞருலகில் தெளிவற்ற நிலை நிலவியது. சிலர் மாசி மாத உத்தர நட்சத்திர நாளையும் வேறு சிலர் வைகாசி மாத அனுட நாளையும் திருவள் ஞவர் திருநாளாகக் கருதி விழாக்கள் எடுத்து வந்தனர். இவ்வாறு வெவ்வேறு நாட்களில் கொண்டாடப்படும் மரபை மாற்றிக் குறித்த ஒரு நாளையே அத்திரு நாளாகக் கொள்ளும் வகையில் வைகாசி அனுடமே அந்நாள் என இக்கழகம் தீர்மானித்தது. அதனை அனைத்து லகிற்கும் அறிவித்தது. தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் தமிழ்வாழும் பிறநாடுகளிலும் வாழ்ந்த தமிழறிஞர் களுட்பலர் இக்கருத்தை வரவேற்றுப் பின்பற்றினர். பத்திரிகைகள், வாணைலி போன்ற பொது சனத் தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களும் இக்கருத்துக்குப் பேராதரவு நல்கின. வைகாசி அனுடமே வள்ளுவர் நாள் என்ற கருத்து நிலைத்தது. அந்நாளில் வள்ளுவர்விழா திருக்குறள் மாநாடுகள்

என் பன் நிகழ் த் துதல் பொது வழக் காயிற் று தமிழ் மறைக் கழக ஆலோசனையின்படி சென்னை, திருச்சி, கொழும்பு, கோலாலம்பூர், சிங்கப்பூர் வாணோலி நிலையங்கள் திருவள்ளுவர் திருநாள் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பின. தமிழ் இதழ்கள் பலவும் சிறப்பு மலர்கள் வெளியிட்டன.

திருக் குறள் மனனப் போட்டி, பேச்சுப்போட்டி முதலியவற்றைத் திட்டமிட்டு நிகழ்த்தியதன் மூலம், மாணவர் மத்தியிலும் வளர்ந்தோர் மத்தியிலும் திருக்குறளை மிக நெருக்கமாகக் கொண்டு சென்ற சாதனையைத் தமிழ்மறைக்கழகம் புரிந்தது. 380, 1080, 1330 என்ற மூன்று மட்டத்தில் குறள்களை மனனம் செய்யும் போட்டிகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. இவற்றின் முதன்மைத் தகுதிகள் பெற்றோர் பொற்பதக்கப் பரிசில்கள் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டனர். ஏனைய மூன்று நிலைகளில் வந்தோர் வெள்ளிப் பதக்கப் பரிசில்கள் பெற்றனர். சித்தி பெற்ற பலர் சான்றிதழ்கள் பெற்றனர். அனைத்துலக மட்டத்திலும் கட்டுரைப் போட்டிகளும் நிகழ்த்தப் பட்டன. பரிசில் பெற்ற கட்டுரைகளும் தொகுக்கப்பட்டுத் தமிழ் மறைக் கட்டுரைகள் என்ற தலைப் பில் நூலுருவும் எய்தின.

ஆண் டு தோறும் திருக் குறள் மாநாடுகளை நடத்துவதில் தமிழ்மறைக்கழகம் சிறப்பாகத் திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்டது. 1953 முதல் 1983 வரை முப்பது ஆண் டுகளில் - தமிழ் மொழிப்போராட்டச் சூழலிலும் கூட 24 மாநாடுகளை இக்கழகம் நடத்தி யுள்ளது. ஈழத்தின் பல்வேறு ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் இவை நிகழ்ந்துள்ளன. இம்மாநாடுகளில் தமிழகத் தினின்று பேரறிஞர்கள் பலர் வந்து கலந்து கொண்டு சிறப்புரைகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர். இவ் வகையில் 50க்கு மேற்பட்ட தமிழக அறிஞர்கள் ஈழத்துக்கு வந்தனர். இதன் மூலம் பண்பாட்டுறவு நெருக்கம் அடைந்தது. திருக்குறளின் சிறப்பை அனைத்துலக மட்டத்தில் வியந்துபோற்றி நின்ற சேர்மனிய அறிஞர் அல்பாட் சுவைட்சர் முதலியவர்கள் கூட இவ்வாறான மாநாடுகளுக்கு அழைக்கப்பட்டனர் என்பது இங்கு சிறப்பாகச் சுட்டிக் காட்டப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இவ்வாறான மாநாடுகளில் சிறப்பு மலர்கள் வெளியிடச் செய்தமை, திருக்குறள் நூற்காட்சிகள் ஒழுங்கு செய்தமை என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்க செயற்பாடுகளாகும்..

மேற்கண்டவாறு 1983 வரை ஈழத்தில் 24 மாநாடுகளைச் சிறப்புற நிகழ்த்திய தமிழ்மறைக்கழகம் தனது 25வது

மாநாட்டை உலகத்திருக்குறள் மாநாடு ஆக 1992 ஆகஸ்ட் 7-10 தேதிகளில் தமிழக அறிஞர்களும் அனைத்துலக அறிஞர்களும் பங்குகொள்ளும் வண்ணம் நடத்தியது. மாநாட்டின் நிறைவூரையை மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் நிகழ்த்தினார். இலங்கையில் இனக் கொலைச் சூழலில் உடைமைகள் யாவற்றையும் இழந்து தமிழகம் வந்து புகலிட வாழ்க்கை மேற்கொண்ட பேரனிஞர் கா.பொ. இரத்தினம் அவர்கள் தனிமனித நிறுவனமாக இயங்கி இந்த மாநாட்டைச் சிற்பிற நிகழ்த்தியுள்ளமை யாவருடைய போற்றுதலுக்குமுரியதாகும். இந்த உலகத் திருக்குறள் மாநாட்டின் பின்னர் தமிழ் மறைக் கழகத்தின் பெயர் 'உலகத் தமிழ்மறைக் கழகம்' என மாற்றப்பட்டது.

தமிழ்ச் சான்றோர் பேரனிஞர் கா.பொ.இரத்தினம் திருக்குறளைப் படிக் கவும், பரப் பவும் மொழி பெயர்க்கவும் திருவள்ளுவர் நாளை யாவரும் கொண்டாடவும் இன்னோரன்ன பிறவற்றைச் செய்தற்கும் ஆற்றிய பணிகள்:

1. திருக்குறளே தமிழ்மறை - தமிழரின் மறை என்பதை நிலைநாட்டித் திருக்குறளை உலகெங்கும் பரவுவதற்கு 1952இல் தமிழ்மறைக் கழகத்தை நிறுவி, அதன் ஆயுள் தலைவராக இன்றுவரை அயராதும்

அசையாமலும் தொடர் ந் து பணியாற்றுதல்.

2. தமிழ் வழங்கும் நாடுகளில் 64 தமிழ் பேரனிஞர்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களின் இசைவுடன் தமிழ் மறைக் கழகக் காப்பாளர்களாக நியமித்து அவர்கள் ஆதரவையும் உதவியையும் தம் தொண்டு களுக்குப் பெற்றுமை.
3. தமிழ் வழங்கும் நாடனைத்திலும் திருவள்ளுவர் திருநாளைக் கொண்டாடச் செய்தமை.
4. திருவள்ளுவர் தொடர் ஆண்டை வழங்கச் செய்தமை.
5. சென்னை, திருச்சி, கொழும்பு, கோலாலம்பூர், சிங்கப்பூர் ஓலிபரப்பு நிலையங்கள் திருவள்ளுவர் திருநாளின் போது சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளை ஓலிபரப்பச் செய்தமை.
6. தமிழ் ஏடுகள் பலவற்றைத் திருவள்ளுவர் திருநாள் சிறப்பிதழ் களாக வெளியிடச் செய்தமை.
7. சிறுவர்கள் தொடக்கம் எல்லாப் பருவத்தினரும் பங்கு கொள்ளத் தக்கதாகத் தொடக்கப்பிரிவு - கீழ்ப்பிரிவு, மத்தியபிரிவு - மேற்பிரிவு என நான்கு பிரிவுத் திருக்குறள் தேர் வுகளை ஆண் டுதோறும்

- நடத்திப் பதக்கங்களும் பரிசுகளும் சான்றிதழ்களும் வழங்கியமை.
8. திருக்குறள் பேச்சுப்போட்டிகள், மனனப்போட்டிகள் நடத்திப் பரிசுகள் வழங்கியமை.
  9. அனைத் துலகத் திருக்குறள் கட்டுரைப்போட்டி நடத்திப் பரிசில் பெற்ற கட்டுரைகளையும் சேர்த்துத் தமிழ்மறைக் கட்டுரைகள் எனும் நாலை வெளியிட்டமை.
  10. 1953ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தமிழ் ஈழப்போராட்டம் தொடங்கிய 1983ஆம் ஆண்டுவரை இருபத் துநான் கு திருக்குறள் மாநாடுகளை இலங்கையிலே பல ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் தொடர்ந்து நடத்தியமை.
  11. முன்று நாள்கள் தொடர்ந்து நடக்கும் இம்மாநாடுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பேரறிஞர்களையும் அழைத் துத் தாய்நாட்டையும் சேய்நாட்டையும் இணைத்தமை. (ஜம்துங்கும் ஷேஷ்ட்டீர் பங்கு பெற்றனர்)
  12. மாநாடுகளில் மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர்கள் வெளியிடச் செய்தமை.
  13. மாநாடுகளிலே திருக்குறள் நூற்காட்சி ஒழுங்கு செய்தமை.
  14. திருவள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டு விழாவை எங்கும் சிறப்பாகக் கொண்டாடச் செய்தமை,
  15. திருக்குறள் பற்றிய நால்களையும் மொழிபெயர்ப்புகளையும் சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டமை.
  16. பல்துறைப் பேரறிஞர் அல்பேட் சுவைச்சருடன் தொடர்பு கொண்டமை, அவரைத் திருக்குறள் மாநாட்டுக் கழைத்தமை.
  17. தமிழ்மறைக் கழகத்தின் பலமுனைத் தொண்டுகளைக் குறிக் கும் திருவள்ளுவர் நாள் மலர் வெளியிட்டமை.
  18. தமிழகத்திலும், தில்லி முதலிய நகரங்களிலும், பிற நாடுகளிலும் திருக்குறள் பற்றிய உரைகள் நிகழ்த்தியமை.
  19. இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திலும், அனைத்துலக மாநாடுகளிலும் - திருக்குறள்களை எடுத்து விளக்கி உரை ஆற்றியமை.
  20. பல மொழிகளிலே திருக்குறளை மொழிபெயர்ப்பிக்கப் பலவகைகளில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கியமை.
  21. கைவித்திய மொழியிலும், பர்மிய மொழியிலும், மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்வித்தமை. சேர்மன் மொழியில்

- திருக்குறளை மொழிபெயர்த்த பேராசிரியர் ஊவேபைசேஞ்சுத் அவர்களை உலகத் திருக்குறள் மாநாட்டுக்கு அழைத்துச் சிறப்புச் செய்தமை.
22. இந்திய சாகித்திய மன்றத்தை இத்துறையில் ஊக்கியமை.
23. தமிழ் மறைக் கழகத் தின் இருபத்தைந்தாவது திருக்குறள் மாநாட்டை உலகத் திருக்குறள் மாநாடாகச் சென்னையில் நான்கு நாட்கள் சிறப்பாக நடத்தியமை.
24. திருக்குறளைப் பாடமாக்கிய இளைஞர்களுக்குப் பதக் கப் பரிசில்கள் வழங்கி ஊக்கியமை.
25. சென்னைத் தங்கக் கடற்கரையிலே தமிழ்மறைக் கோட்டம் (திருக்குறள் நூல் நிலையம்) நிறுவ வழிப்படுத்தி ஊக்கியமை.
26. மதுராந் தகம் குருகுலத் தில் 'தமிழ்மறைப் பேச்சு'ப் போட்டி அறக்கட்டளை நிறுவியமை.
27. மயிலைத் திருவள் ஞவர் திருக்கோயிலில் ஆண்டு தோறும் 'திருக்குறள் முற் நோதலுக்கு' அறக்கட்டளை நிறுவியமை.
- திருக்குறள் பணிப்பாக இவர் பெற்ற விருதுகளும், பாராட்டுக்களும்
- ♦ திருக்குறள் செல்வர் - திருக்குறள் மாநாடு, யாழ்ப்பாணம் 1960.
  - ♦ தமிழ் மறைக்காவலர் - டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கனார் 1980
  - ♦ குறள் ஆய்வுச் செம்மல் - உலகத் திருக்குறள் உயராய்வு மையம் 1992.
  - ♦ குறள் நெறிச் செம்மல் - தமிழ்க் கா.சு.நினைவு இலக்கியக் குழு, குளித்தலை 1992.
  - ♦ திருக்குறள் செம்மல் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் டாக்டர் நாவலர், இரா. நெடுஞ்செழியன், 1992.
  - ♦ திருக்குறள் காவலர் - குன்றக்குடி அடிகளார், 1992.
  - ♦ திருவள்ளுவர் சீர் பரவுவார் வள்ளுவர் வழி வாசகர் வட்டம்- 1993.
- தமிழ்ப் பணிக்காக இவர் பெற்ற விருதுகள்
- ♦ செந்தமிழ்க் கலைமணி மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம் 1980.
  - ♦ தமிழ்ச் சான்றோர் -தமிழகப்புலவர் குழு.
  - ♦ உலகத் தமிழர் செம்மல் - உலகத் தமிழர் மாமன்றம் 1994.

நன்றி: தமிழ்மறைக்காவலர் கா.பொ.இரத்தினம் (வரலாறும் தமிழ்மறைப் பணிகளும்) - 'வள்ளுவர் வழி' வெளியீடு - 2, நவம்பர் 1997.

மூல்லைத்தீவு மாவட்ட வர்ய்மொழி இலக்கியங்கள்

வி. ரித்சிஸன் *

ஒரு பிரதேசத்தின் வாழ்வியல் முறையைக் கோட்டுக் காட்டுவது அப்பிரதேச இலக்கியங்களே எனலாம். அவற்றிலும் குறிப்பாக அப்பிரதேச வாய்மொழி இலக்கியங்களே சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. அவ் வகையில் மூல்லைத்தீவு மாவட்டம் தனக்கென ஒரு வாய்மொழி இலக்கிய வரலாறு கொண்டது. எனினும் சமீப காலங்களில்தான் இவ்விலக்கியப் பாரம்பரியம் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது எனலாம்.

மூல்லைத்தீவு மாவட்டம் தன்னகத்தே ஆறு செயலகங்களைக் கொண்டது.

1. கரைதுறைப்பற்று
2. புதுக்குடியிருப்பு
3. ஓட்டுசுட்டான்
4. துணுக்காய்
5. மாந்தை கிழக்கு
(பாண்டியன் குளம்)

6. மணலாறு

என்பனவே அவ் ஆறு பிரதேச செயலகப்பிரிவுகளும் ஆகும்.

கடந்த 2012 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் நான் புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச செயலக கலாசார உத்தியோகத்தராக நியமிக்கப்பட்டதன்பின் பிரதேச கலை, கலாசார, பண்பாட்டு அம்சங்களை நேரடியாகவே அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. பொதுவாக மூல்லை மாவட்டத்தில் மரபுவழிக் கலைஞர்கள் நிறைவாகவே வாழ்வதனை நான் அறிந்தேன். அத்தோடு, அவர்களது கலையார்வம் என்னைக் கவர்ந்தது. இம் மாவட்டத் தில் மரபுவழிக் கூத்துக்கலை சிறப்பாகவே பேணப்பட்டு வருகின்றது. அவ்வகையில்

1. கோவலன் கூத்து
2. காத்தவராயன் கூத்து
3. பண்டாரவன்னியன் கூத்து

* கலாசார உத்தியோகத்தர், புதுக்குடியிருப்பு

4. வேழப்படுத்த வீராங்கனை கூத்து ஆகிய கூத்துக்கள் சிறப்பாக ஆடப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றிலும் கோவலன் கூத்து மூல்லைத்தீவிற்கே உரித்தான் மூல்லைமோழி எனும் அமைப்பிலே ஆடப்படுவது சிறப்பெனலாம் வாய்மொழி ரீதியான பல்வேறுபட்ட இலக்கிய வடிவங்களின் பிரசவம் மூல்லை மாவட்டம் எங்கனும் நிறைவாகப் பரந்து கிடக் கிடின்றன. இவ் வாய்மொழி இலக்கியங்களில் சில இலக்கிய வடிவம் பெற்றும் இன்று வழங்கி வருகின்றன. இவ்வகையில் அமைந்த வாய்மொழி இலக்கியங்கள் கற்றறிந்த புலவர்களாலோ, அல்லது கவிஞர்களாலோ, பாடப்பட்டவை அல்ல. பெயர் தெரியாத பாமர மக்களின் வாய்மொழி வழியே வந்தவை எனலாம். இந்த வகையில் சிந்து, பள்ளு, வசந்தன், கும்மி, ஒப்பாரி போன்ற வாய்மொழி வந்த பாடல்கள் நிறைவாகவே காணப்படுகின்றன. இவை பாமர மக்களின் வழிவந்தமையால் எளிமை, ஒசைநாயம், இயற்பண்பு, நகைச்சவை ஆகிய பண்புகளைத் தம் அணிகலன்களாகக் கொண்டு சிறப்புறுகின்றன எனலாம்.

விவசாயம் சார்வாய் மொழிப் பாடல்கள் :-

இம் மாவட்டத்தின் ஜீவனோபாயத் தொழில் களாக விவசாயமும், மீன்பிடியுமே கொள்ளப்படுகின்றன.

கரைதுறைப்பற்று, மணலாறு ஆகிய பிரதேசங்கள் கடற்கரையில் அமைந்து கடல் வளத்தால் சிறப்புப் பெறுகின்றன. ஆயினும் மூல்லை மாவட்டம் முழுவதுமே விவசாய நெற்செய்கைக் குரிய பூமியாக அமைகின்றது. அதனால் விவசாய முறைமையோடு கூடிய இலக்கியங்கள் அதிகமாகவே காணப்படுவதை நோக்கலாம். அந்த வகையில்

1. ஏர் பூட்டல்
2. நாற்று நாடுதல்
3. காவல் காத்தல்
4. அறுவடை
5. நெல்குற்றல்

ஆகிய தொழில்களோடு தொடர்படைய பாடல்கள் பல வாய்மொழியாகவே பாடப்பட்டு வந்தமை காணலாம். பொதுவாக ஏர் பூட்டும் போது.

“பட்டி பெருக வேணும் தம்பிரானே பாற் பானை பொங் கவேணும் தம்பிரானே”

என தமது காரியங்கள் சிறப்புற்று நல் அறுவடை பெறவேண்டுமென இறைவனைப் பணிந்து காரியங்களைத் தொடங்குவர். இப்பாடல் பொதுவாக எல்லா இடங்களிலும் பாடப்படுவது. ஆயினும் மூல்லைத்தீவு மாவட்ட மெங்கனும் ஏர்பூட்டும் நாளில் ஒலிப்பது அறியலாம்.

நாற்று நடுகையின் போதும் தம் அலுப்பு விலக பாடி, ஆடி நாற்று நடுவதை இவர்கள் இயல்பாகக் கொண்டிருந்தனர். அந்த வகையில்,

தனன் தன்னன தான் தன்னன
தனன் தன்னன தானனா(2)

“கருணை விளங்கும் திங்கள் மும்மாரி
கறுத்த முள்ளிய வளையிலே
சீரிளம் பெண்களும் பேரிளம் பெண்களும்
பேணி நாற்று நடுகையிலே
கறுத்த பள்ளியவர் ஏறிந்த நாற்று
கமல குண்டலம் வீசதே
சிவந்த பள்ளியர் ஏறிந்தனைந்து
சீரிளம் தன்மையை பேசதே

என்று இவ்வாறு பாடி நாற்று நடும் நிகழ்வு நடைபெறுவதாக ஒட்டுசுட்டானின் முத்த அண் ணாவியார் திரு.சி. இராசேந்திரம் கூறுகிறார்.

வயல் விதைப்பு, நாற்று நடுதல், இவை முடிந்ததும் வயற்காவல் செய்து தம் பயிர்களுக்கு ஒரு பங்கமும் வராது காக்க வேண்டிய தேவையடையோராக இம் மாவட்ட விவசாயிகள் காணப்படுகின்றனர். பகற் பொழுதில் குருவிகள் வயல் களில் உள்ள கதிர்களை கொத்திச் செல்லும், இராப்பொழுதில் பண்டிகளின் தொல்லை ஏற்படும். எனவே பகலிலும் இரவிலும் நெல்விளையும் வயலைக் காத்து

நிற்கவேண்டிய தேவையடையோராக இம்மக்கள் காணப்படுகின்றார்கள். இவ்வாறு இராப் பொழுதுகளைக் கழிப்பதற்காக குருவிகளையும், பன் றிகளையும், பாட் டுடைப் பொருள்களாக்கி அவர்கள் பாடுவதாக அமைந்தவையே குருவிப் பள்ளு, பன்றிப்பள்ளு, என்பனவாகும். இவ்விரு பள்ளுகளும் பாசுடனர் வைப் பேசுவனவாகவும் அமைகின்றன. குருவிப்பள்ளு எத்தகைய குருவிகள் தம் வயலை நோக்கி வருகின்றன என்பதனை.

“கொங்குலம், கிளி, மாமயில், செங்கால்

குருவிக் கூட்டம் வருகுது வாடி
ஆகழியன், திணையன், புறாவுடன்
அம்முதே இருந்து இம்மென வாடி” என்றும்

“காருலாவு திணையன் குருவி
கதித்த தூக்கணையன் கிளிக்கூட்டம்
சேரு மாமயில் பட்சி சிறந்து
திருந்தி நெஞ்சி நிணைந்து வருமாம்” என்றும் கூறிக் காட்டுவர். பறவைகள் தங்கள் குஞ்சுகளின் மீது கொண்ட பாசப்பிணைப்பினை

இந்த மாதம் முடிந்தால் உமக்கினி எங்கும் கிட்டாது செங்கதிர் நெல்லு “குஞ்சுப் பட்சி பசித்துத் தவிக்குது கொத்திவாரும் சுறுக்கினில் நெல்லை”

என பெண்குருவி தன் ஆண் குருவியிடம் கூறுவதாக பாடலை அமைத்து சமுதாயத்தினருக்கு அன்பு, பாச வழிகளைக் காட்டி நிற்கிறார்கள்.

இரவு வேளைகளில் பன்றிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வயலுக் கு வருவதுண்டு. அவற்றினால் வயல் நிலங்கள் நாசமாகாது காவல்காக்கும் போது பன்றிகள் பற்றிப் பாடியதே பன்றிப்பள்ளு என வழங்குகிறது. இவ்விலக்கியத்தில் அங்கத்தச்சவை, காதல் உணர்வு, பிள்ளைகள் மேற் கொண்ட பாசப் பிணைப்பு ஆகியவை எல் லாவற் றையும் காணலாம். பன்றிகள் அணிவகுத்து வயலினுள் வருவதை அழகிய உவமை மூலம் பாமர மக்கள் கூறிக் காட்டுவது வியப்பே.

“நண்டுகள் குஞ்சுகள் போல – பல பெண்டுகள் பிள்ளைகள் கூடி பண்டுள்ள பேர்களும் சூழ – தனிப் பண்டியு மோடி வந்ததுவே”

என நண்டுகளின் கூட்டம் அணிவகுத்து வருவது போல பன்றிகளின் வருகை கூறப்படுவதை அவதானிக்கலாம். இவ்வாறு வந்த பன்றி ஒன்று தனது மனைவியின் வடிவழகை பின்வருமாறு புகழ்கிறது.

“பன்னும் ஆடியும் நுனியும் தறித்த பனம் துண்டம் போல் அழகியார் பாவை எனது ஆசைக் கிஶைந்த பருத்த உரல் போல் இடையினாள்”

இப்பள்ளு இலக்கியங்கள் இலக்கிய நோக்கில் புரட்சியைச் செய்தி ருக் கின் றன். சாதாரணமாக மனிதர்தமக்கு அழிவைச் செய்யும் பன்றி, குருவி என்பன இங்கு கதை மாந்தர் நிலையைப் பெறுவது காணலாம். பள்ளு இலக்கிய கட்டமைவில் நின்றும் விலகிவிட்டனும் சமுதாய சிந்தனைக் கருத்துக்கள் பெருவாரியாக இப்பள்ளு இலக்கியங்களில் விதைக்கப் பட்டிருப்பது கண்கூடு எனலாம்.

இவ்வாறு வந்த பன்றிகள் தம் குட்டிகளைக் கவனமின்றி விட்டு விடுகின்றன. இதனால் அக்குட்டிகளுக்கு மானிடர் தீங்குசெய்துவிடுவாரோ எனப் பயந்த ஆண்பன்றி தன் மனைவியிடம்.

“வங்கண வடிவே என் கிளி மொழியே வஞ்சியரே குண ரஞ்சிதமே தன்படி எனது மைந்தர்கள் தனியே வருவழி நோ விடலாமோடு”

“முன்பது போலென் மைந்தரை விலக விடுகினில் எனியுணை நொடிதனிலே புண்டும் உடலை பொருத்திரு கூறாய் போடுவன் இது நிசமோ டறிவாய்”

என கோபம் கொள் கிறது. இவ் விடத் திலே ஒற்றுமையாக ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டியதன் அவசியமும், தம் குட்டிகள் மேற்கொண்ட பாசப்பினைப்பும் சிறப்பாக இவ் விலக் கியத் தில் வெளிப்படுத்தப்படுவது காணலாம். இப்பள்ளின் இறுதியில்

“மக்கள் தழைக்க வேண்டும்
மாதா பிதா வாழ வேண்டும்
வஞ்சக மின்றிச் சிவனைக்
கெஞ்சுங்கோ மக்கள்”

என சமூக நலனுக் கான சிந்தனையும் பேசப்படுவது காணலாம்.

நற்காவல் முடிந்ததும் அறுவடை ஆரம்பமாகிறது. இவ்வறுவடையிலே ஊர்மக்கள் ஒன்று கூடுவிடுவர். இவ்வாறு நடைபெறும் நிகழ்வு “பரத தை வெட்டு” எனப்படுகிறது. இப்பரத்தை வெட்டில் பல் வேறு வகையான சிந்துகள் பாடப்படுகின்றன. இப்பரத்தை வெட்டு முடிந்ததும் மாடு கட்டிப் போரடிக்கும் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. இப்போர் அடிக்கும் போது பொலி(நெல்) பாடல் பாடுகிறார்கள். தம் அறுவடை நன்றாகப் பொலிய வேண்டுமென்பது இவ்விவசாயிகளின் நம்பிக்கையாகிறது.

“பொலியோ பொலி
பொலியம்மா பொலி

ஆயிரக் கணக்கா – அம்மா நீ பொலி” என்று தம் நெல்மனிகள் பொலிய வேண்டுகிறார்கள்.

மீன்பிழ தொப்பான வாய்மொழிப்பாட்கள்

அடுத்து மீன்பிழ முக்கியமான தொழிலாகிறது. மீனவர் தம் வாழ வியற் துன் பங் களையும் போராட்டங்களையும் வாய்மொழிப் பாடலாகவே கூறிவிடு கின்றனர். இவை “அம்பாப் பாடல்கள்” என்ற வகையில் அமைகின்றன. கரைவலை இழுக்கும் போது வலையிலுள் என் கள் வெளியே போகாமலும் வலை அறுந்துவிடாமலும் இருப்பதற்காக நடைமேல் நடை நடந்து ஒருவர் பாட்டைப் பாட மற்றவர்கள் “ஏலேலோ” என்று கூவிப் பாடுவார்.

“ஸு வலை ஏலேலோ ஏலே தண்டு ஏலேலோ
ஓவைம்மா ஏலேலோ ஓவைம்மா ஏலேலோ
எண்ணபே ஏலேலோ தாமரையான் ஏலேலோ
ஏன்முசாப் ஏலேலோ இராப்கலாப் ஏலேலோ
வருகைந்தான் ஏலேலோ யப்பாதே ஏலேலோ
வாழ்வோம் நாம் ஏலேலோ யப்பாதே
ஏலேலோ”

என தம் மனைவியர் தம் மை பிரிந்து படும் துயரத்தைப் போக்கவும் தமது போராட்டங்களை மறக்கவும் இவ்வாறான அம்பாப் பாடல்களைப்

பாடுகின் றனர் . இது மட்டு மன் றி சம்மாட்டிமாரால் தம் உழைப்புச் சுரண்டப் படுவதையும், தமது சோகத்தினையும் கூட

“நாங்கள் வலை வைப்பதெப்போ எத்தனை நாளம்மா இன்னும் கையை நீட்டிக் காசை வாங்கி எத்தனை நாளம்மா இன்னும் கலங்குகிறோம் கரை வழியே எத்தனை நாளம்மா இன்னும் என்று தீரும் எம்துயரும் எத்தனை நாள் அம்மா இன்னும்” எனக் கூறிக் காட்டும் இயல்பு நிலை கொண்டவை இவ் வகையான வாய்மொழிப் பாடல்கள் என்னாம். எனினும் கடவுள் நம் பிக் கை அவர்களை விட்டுப் போகவில்லை அதனால்

“மாதா உதவியண்டு மக்களிடம் தஞ்சமுண்டு ஆண்டவனே உணை நம்பி அரிய கடல் இறங்குகின்றோம்”

என கடவுள் நம் பிக் கையின் உயர்வும் கூறுகின்றனர்.

காதல் உணர்வுப்பால்கள்:-

பொதுவாக காதல் உணர்வு இல்லாத உயிரினமே இல்லை என்னாம். மூல்லை மாவட்ட மக்களும் இதற்கு விதிவிலக்கு

அல்ல. காதல் களவில் வளர்வது. அவ்வகையிலே உறவினருக்குத் தெரியாது காதல் வயப்படுகின்றன இரு உள்ளங்கள். தலைவனின் வரவுக்காக ஏங்கி நின்ற ஒரு தலைவி

“ஊருக்குத் தெற்காலே ஊமத்தங்காய் தோட்டத்திலே நேரமெல்லாம் காத்திருந்தேன் - மச்சானே - உனக்கு நேற்று வர மனமில்லையோ மச்சானே”

என தலைவனை வினவுகிறாள். அதற்குத் தலைவனோ அவள் மேல் கொண்ட அன்பினை

“மயிலுக் கணை மாடு பூடி மண்ண் போல ஏதுக்கி, உழவுக்கு போகையிலே மச்சானே - என் உள்ளமதைப் பறிகொடுத் தேன் மச்சானே”

என தன் உண்மைக் காதல் பற்றிக் கூறுகிறான். சில வேளைகளில் காதல் மிக வேகமாக வளர்ந்தாலும் நிறைவடைவதில்லை. அவ்வகையில் நிறைவேறாத காதல் ஜோடிகளின் மனத்துயரத்தையும் வாய்மொழியாகக் கூறின்பது சிந்திக்கத்தக்கது. தன்னைப் பிரிந்த தலைவனை என்னி ஒருத்தி

“பொங்கு மா ஏறிப் பூவரசம் பூச்சுடி எங்கள் தெருவோரம் இனிவருவது எக்காலம்”

என வினவுகிறாள் . ஆனால் தம்முடைய காதல் நிறைவேறாது என்பதை தலைவன் பின்வருமாறு.

“மருது விழுதாகி வைகாசி தையாகி நாம்பன் பசுவானால் நான் வருவேல் அக்காலம்

எனக் குறிப்பால் உணர்த்தி விடுகின்றான் . இவ் வகையான வாய்மொழிப்பாடல்கள் சங்க அக இலக்கியச் சாயல்களையும் தொட்டு நிற்பதை அவதானிக்கலாம்.

வீர வரலாறு கூறும் பாடல்கள் :-

வீர வரலாறு கூறுகின்ற பாடல்களில் வாய்மொழியாக அமைந்தவை

1. குருவிச்சி நாச்சியார் சலிப்பு
2. வேலப் பணிக் கர் ஒப்பாரி (வேழம்படுத்த வீராங்கனை)
3. நந்தி உடையார்
4. வன்னி நாச்சிமார் மான்மியம்

ஆகிய பாடல்கள் ஆகும். இவை மற்ற தழிழ்ச்சியர்தம் வீரமும், கற்பின் பெருமையும் பேசி நிற்கின்றன எனலாம்.

குருவிச்சி நாச்சியார் பண்டார வன்னியனின் காதலி இவள் தாய், தந்தையரை இழந்து வளர்ப்புத்தாயிடம் வளர்ந்து வருகிறாள். இக்காலம் பண்டார வன்னியனைக் காதலிக் கிறாள். இவ்வேளை அந்நியரின் ஆக்கிர

மிப்பினால் வீரமரணமடைகிறான் பண்டாரவன்னியன். இச்செய்தி கேட்ட குருவிச்சிநாச்சியார் கார்த்திகைக் கிழங்கை அருந்தித் தற்கொலை செய்கிறாள். இதனால் துயரமடைந்த வளர்ப்புத் தாய் அவள் மேல் ஒப்பாரி பாடுகிறாள்.

“நஞ்சன்ட விளாம் சேட்டுன் வி மெண்டு பஞ்சாக்ப் பறந்து வற்சேண் குருவிச்சியம்மா குண்சிப்பட மண்டோல துயபாயத் துழக்கிறீன் மண்ட ஸி இத்தோரான்வந்த குருவிச்சி...”

எனத் தன் ஆசை மகளின் மரணம் தாங் காது துடிதுடிக் கிறாள் . இவ்வகையில் அமைவது குருவிச்சி நாச்சிசிலிப்பு எனும் வாய்மொழி இலக்கியமாகும். இவ் இலக்கியம் குருவிச்சியின் வீர வரலாற்றைப் பேசி நிற்கிறது.

இவ்வரலாறு போலவே அரியாத்தை என்ற வீரமகள் மீது பாடப்பட்டது. வேலப் பணிக் கர் ஒப்பாரியாகும். குழலூடு வாழ்ந்த யானை பிடிக்கும் பணிக்கர் குலப் பெண் அரியாத்தை. இவள் கணவனே வேலப்பணிக்கன். சின்னவன்னியனின் கட்டளைப்படி அடங்காத யானை ஓன்றினை பிடிக்க வேண்டி சென்ற அரியாத்தை அந்த யானையைப் பிடித்துக் கட்டி அடக்கி வருகிறாள். அவள் வீரத்தின் மேற் பொறாமை

கொண்டோர், அவளுக்கு விஷம் தடவிய ஆடையை பரிசாக்க கொடுக்க இதைப் போர்த்தியமையால் விடம் உடலேறி உயிர் துறக்கும் நிலையில் இருந்த அரியாத்தைமேல் வேலப்பணிக்கரால் பாடப்பட்டது வேலப்பணிக்கர் ஓப்பாரி எனலாம்.

**“புக்கையில் இருந்த
வேலப்பணிக்கர் பெண்சாதி – அவ
அரனே எனச் சாய்ந்தாளே
சாய்ந்து துயருடன் - அவ
தலைவனைத் தான் நினைத்தாளே
என் காயம் முடியுமுன்னே
என் கண்ணான காதலனே
என் நயந்தை ஆண்டவனே – நீரும்
கடுகி வந்து காணாயோ...”**

என இறுதி வேளையிலே அரியாத் தை தனது கணவன் வேலப்பணிக்கனை எண்ணி ஏங்குகிறாள். இது கேட்டு வந்த வேலப்பணிக்கனும் அவளோடு ஒன்றாக இறுந்து இறைவனாடு சேருகிறான்.

**“செத்து மழிந்தார்கள்
வேலப்பணிக்கரும் பெண் சாதியும்
அவர் சிவலோகம் சேர்ந்தார்கள்”**
என்று முடிவதாக அமைகிறது வேலப்பணிக்கர் ஓப்பாரி

முல்லை மாவட்டம்
பண்டாரவன்னியனோடு நெருங்கிய

தொடர்புடையது. இவ்வரலாறு இம் மக்களை விட்டு நீக்கமுடியாத வரலாறாக இன்றும் போற்றப்படுகிறது எனலாம். வெள்ளையரை எதிர்த்து நின்று அடங்காத் தமிழனாக வலம் வந்தவன் இவன். இவனது வீரத்தை வாய்மொழியாகப் பாடி இவனுக்குப் பெருமை சேர்ந்தோர் மூல்லை மாவட்ட மக்கள் எனலாம்.

இவன் காலத்திலே தமிழ் - சிங்கள உறவும் வலுப் பெற்றிருந்தது. இவனது சகோதரியை நுவரகலாவெவ புலான் குளம் முதியான் சகே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த குமாரசிங்க வன் னியன் திருமணம் செய்த வகையிலே இவ் உறவு வலுப் பெற்றிருந்தது. குமாரசிங்க வன்னியனின் அட்சி அப்போது கண்டி இராசதானியின் கீழ் இருந்தது. மூல்லைத் தீவு டச்சுக்காரரின் கோட்டையை குமாரசிங்க வன்னியனும் பண்டார வன்னியனும் சேர்ந்து தாக்கியதாக வரலாறு கூறுகிறது. இச் செய்தியை பண்டார வன்னியன் கும்மி என்ற பெயரில் மூல்லைமணி பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

**“தானன்ன தானன்ன தானானே – தன
தானன்ன தானன்னத் தானானே (2)
பண்டார வன்னியன் பேரேச் சொல்லி
தினம் பாரினில் கும்மி அடியுங்கடி
தின் தோனிஸ் வீத்துத் தேக்கிப்பான் அங்கு**

தேசத்தை வாழ்த்தியே கும்மியடி
கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி – எங்கள்
கோல மயிலாரே கும்மியடி
எம்மைப் பிடித்த அடிமை விலங்கினை
அறுத்துப் பொடியாக்கிக் கும்மியடி”

என பண்டார வன்னியனின் வீரம்
பேசிக் காட்டப்படுகிறது எனலாம்.

கற்பு நெறிபோற்றிக் கற்பையே
கண்ணகித் தெய்வமாக உருவகித்து
வழிபடும் மூல்லை மாவட்டத்தில் வீர
வன்னிச்சியர் எழுவர் வரலாறு கூறுவது
வன் னி நாச் சிமார் மான் மியம்
எனலாம். இங்கு கூறப்படும் நாச்சிமார்
தெய்வமான நாச்சிமார் அல்லர். பிராம்மி,
மகேஸ்வரி, கெளமாரி, வைஷ்ணவி,
வராகி, இந்திராணி, சாமுண்டி எனும்
சப்த கன்னியரில் வேறான கற்புடைய
வீரப்பெண்களே இங்கு நாச்சிமார் என
வணங்கப்படுகின்றனர். இவர்களை
இன்றும் நினைவில் நிறுத்தும் இரு
புராதனமான இடங்கள் மூல்லைத்தீவு
மாவட்டத்தில் உள்ளன. அவை.

“ஆறு வன்னி நாயகியும் வன்னிச்சிப் பெண்ணும்
மாறு வேடம் பூண்டு காடு மறம் விளைக்கப் புக்கார்
பறங்கியரை நேர் எதிர்த்துப் போர் நின்ற வீரியர்
கறங்கு போல் விற்பிடித்து கடுஞ்சமர் செய்தார்
துப்பாக்கிச் சூத்திரம் தாங்கிவரு பறங்கி
தப்பாது தாக்கினார் வன்னி மறவீரியரை
மலைத்து நின்றார் வன்னி மறப் போராளர் அம்மா!

1. வட்டுவாகல் நாச்சிமார் ஆலயம்
2. புதுக் குடியிருப்பு, மன் ன
கண்டலில் உள்ள கண்ணியர்கேணி
கோவிலும், நீர்த்தேக்கமும்

வன் னி நாட் டை ஆண் டு
பறங்கியரை எதிர்த்துப் போர் புரிந்த
ஏழு கற்புடைய பெண்களான இந்த
நாச் சிமாரின் வரலாறே வன் னி
நாச்சிமார் மான்மியம் என்பதாகும். இவ்
வழிபாடு சங் ககால நடுகல்
வழிபாட்டை நினைவு படுத்துவதாக
அமைகிறது. போரிலே இறந்த வீரனின்
நினைவாக நடுகல் அமைத் து
வழிபடுவது போல இப்பிரதேச மக்கள்
போரிலே சுவர்க்கம் அடைந்த இவ்
ஏழு பெண்களையும் தெய்வ நிலைக்கு
உயர்த்தி நாச்சிமார் என இன்றும்
வழிபடுவர். இவ்வாறு வழிபடும் போது
அவர்கள் மேல் மான்மிய வரலாறு
பாடுவதை வழக் கமாகக்
கொண்டுள்ளனர்.

நிலை குலைந்து நெறி கெட்டுத் தத்தளித்தனரே
மாற்றனானின் கரம்பட்டு மாசுபடும் மானமதை
ஏற்காது மாதாக்கள் உயிர் மாளச் சித்தமானார்
பொல்லாத நஞ்சு நிறை குன்றிமணி வித்துக்களை
செங்கல்லூடன் இழித்து உண்டு உயிர் நீத்தார்...”

.....

“மங்காப்புகழுற்ற மாதாக்கள் எழுவரையும்
இங்கே சிலைவழித்து இடர் நீங்கத் தொழுவோம்”

என்று கற்புடைய அவ் ஏழு
நங்கைகளையும் இன்றும் வழிபட்டு
நலம் பெறும் வழக்கம் உடையோராக
இம் மக்களைக் காணுகிறோம்.
வட்டுவாகலில இன்றும் இத்
தெய்வங்களின் ஆலயம் சிறப்புடன்
இயங்கிவருகிறது.

தெய்வங்கள் மேல் பாடப்பட்ட பாடல்கள் :-

அதீதமான இறை நம்பிக்கை
கொண்டோர் முல்லைமாவட்ட மக்கள்
என்ன லாம். தம் மை வயலிலும் ,
காடுகளிலும் காப்பாற்ற வேண்டி கிராமிய
முறையில் கடவுளரை வழிபட்டோர்
இவர்கள் இவர்களின் தெய்வங்களாக
விநாயகர், நாகதம்பிரான், ஜயனார்,
நாச்சிமார், கண்ணகையம்மன், வைரவர்,
வீரபத்திரர், காத்தவராயன், விறுமன்,
அண்ணாமார் ஆகிய தெய்வங்களைக்

காணுகிறோம். இத்தெய்வங்கள் மீது
இவர்கள் பாடிய “சிந்து” எனும்
வடிவம், சிறந்த ஒசை நயம் மிக்கதாக
அமைகிறது.

உதாரணமாக :-

தந்தனன தானனன தானனன தானா
தந்தனன தானனன தானனன தானா

“ஜஞ்சு கர மேக நிற வேத நுதலான்
கருணை
மேவு கர வாரன விநாயக வினோதம்...”

எனப் பிள்ளையாரையும்
தானனன தானனன தானனன தானா
தானனன தானனன தானனன தானா

“ஞெணையும் ஞங்கையும் ஞஞ்சலை சொன்றி
நிலை ஓல்லசெங்கும் நிறை பூசை கண்டு

தாரி நின்றே இலை பாக்குடன் அருந்தி தையல் நின்று அம்மனாய் தான் ஆடணானோ”

என முத்துமாரி அம்மனையும்

“முருகன், முள்ளியவளை கலியாண ஹேஹேன்

முதல்வனை சேவிக்க முழுதும் வந்தனரே”

என முருகப் பெருமானையும்

தாதகிட தாதகிட தாதகிட தத்தா தாதகிட தாதகிட தாதகிட தத்தா

“தூந்தாகுதி தூந்தாகுதி என்று முசுதி தூனியது கொக்கிளாப் ஹேதினிஸ் முழங்க சந்தோஷமாகவே மருதுநிலம் அதனில் தான் இருக்கச் சாமரம் வீசவார் கோடி”

என வைரவப் பெருமானையும்

தனன் தன தானனன் தானனன் தன்னா தனன் தன தானனன் தானனன் தன்னா

“குதிசுவு தெருவுயில் கண்பிரகன் தங்கி காங்கு முதல்பாண்புரும் அறங்கனலும் ஆறு அபினரு வெங்கிணையும் அந்தன் அருந்தி ஆயாசம் தீந்தும் அவர் அந்தன் எழுந்து

நதி பரவு நந்தி வெளி நாடு நம் ஏழு

நறு நுதலி மார்கனும் இடைதுவள வந்தார்”

என நாச்சிமாரையும் சிந்திசையால் பாடி வழிபட்ட பெருமை பெற்றோர் இம் மாவட்ட மக்கள் ஆவார்.

பொழுதுபோக்குப் பாடல்கள் :-

இது தவிர பொழுதுபோக்குக் கலைகளாக கும்மி, கோலாட்டம், குடமுதல், ஊஞ் சல் போன் ற நிகழ்வுகளை நடாத்துவர். இவற்றில் கும்மி அடித்தலை சிறந்த பொழுது போக்காக கொண்ட இவர்கள் குடமுதற் கும்மி, கொட்டுக் கிணற்றுப் பிள்ளையார் கும்மி என பல கும்மி வடிவங்களை தந்தனர் இவற்றில் கொட்டுக்கிணற்றுடி பிள்ளையார் கும்மி சிறு பாலகர்களுக்காக வழங்கி வருகிறது.

தந்தனன் தானனன தன்னானா - தன தந்தனன் தானனன தன்னானா - தன

“கொட்டுக் கிணற்றுப் பிள்ளையாரே பாலர் கூடிக் களி கொண்டு உன் புகழை கட்டச் சிறு கும்மி பாட அருள் தந்து காத்திடுவாய் விழி பாத்திடுவாய் கொட்டுக் கிணற்றுடி ஓர் தலமாவது போதையே சொல்லிற் குழுழுமுனை மட்டுக் கடங்க நலன்கள் புரிவதை மாநிலம் எப்ப அறியுமாடி”

என சிறுவர் ஒன்று கூடி கும்மிகொட்டி ஆடி மகிழும் வகையில் கும்மி அமைகிறது.

இதுபோலவே இளம் காளையர் குடங்களைக் கையிலே கொண்டு ஆடும் கும்மி குடமுதற் கும்மி ஆகும். அக்காலத்தில் வரவேற்புக் கலையாக அமைந்த இக் கும்மி வடிவம் இன்று வழக்கொழிந்து செல்கிறது. இக்கும்மிப் பாடல்கள் பல அழிவடைந்துவிட்டன. எனினும் சில பாடல்கள் புதுக்குடியிருப்பு பிரதேச பண்பாட்டு மலரின் அச்சேறி இருக்கின்றன.

தன்னன்ன நானன தன்னன் நன்னா தன
தன்னன்ன நானன தன்னன் நன்னா

“முத்துச் சுமை நான் உனக்குப் பேண்ணே
“முக்குத்தி முத்தூடி நீ எனக்கு
முத்துச் சுத்துக்கும் முக்குத்தி முத்துக்கும்
மோக முண்டோ முத்து வீராசி
குத்து விளக்கூடி நான் உனக்கு பேண்ணே
கோமளப் பூவடி நீ எனக்கு
குத்து விளக்குக்கும் கோமளப் பூவுக்கும்
கோப முண்டோ முத்து வீராசி”

மந்திர தந்திரப் பாடல்கள்

இவை தவிர மந்திர தந்திர முறைகளிலும் இம் மக்கள் தம் வாய்மொழிப் பாடல்கள் மூலம் சிறப்படைந் திருந் தனர். வயல்

வேலைகளின் போது அடங்காத எருமைகளைப் பணிய வைத்துப் பிடிப்பதற்கு சில பாடல் களை வாய்மொழியாகப் பாடுவர்.

“கற்கிடா கருங்கிடா
கார்மேக மன் கிடா
நான் கிடா நீ கிடா
காலம் எனும் பாதம் வருகுது
கண்ணை முடு, கண்ணை முடு”
என்று பாடிப்பாடி எருமைகளை அடக்கிப் பிடிப்பதாக இங்குவாழும் முத்தோர் கூறுவார்.

காட்டிலே வேட்டையாடச் செல்வோர் புலி, கரடி போன்ற மிருகங்கள் தம்மைக் கடிக்காது இருத்தற் பொருட்டு அவற்றை நோக்கி அவற் றின் வாயைக் கட்டுவதற்காக

“புத்தேறு முனியாண
கொழுந்தேறு சூரியனாண
ஆதித்தியனாண
அலகு திறவாதே”

என்று பாடிக் கொண்டு வேட்டைக்குச் செல்வராம். இவ்வகையில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மனித வாழ்வோடு மூல்லை மாவட்ட மக்களிடம் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் நிறைவாகவே இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

ஆழக்குறைபுக்கள்

1. வன்னிப்பிரதேசத்தில் பொருளாதார முயற்சிகளும் அவை பற்றிய நாட்டார் வழக்காறுகளும்.

அமரர் திருமதி.சி.குணலட்சுமி – 1983ம் ஆண்டு முல்லைத்தீவில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாகாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரை.

2. செவ்வி

1. கலாபூஷணம், அண்ணாவியார் பொன்னம்பலம் இராசரத்தினம் (கோம்பாவில், புதுக்குடியிருப்பு)
2. கலாபூஷணம், அண்ணாவியார் சி.இராசேந்திரம் கற்சிலைமடு, ஒட்டுசுட்டான்.
3. அண்ணாவியார் த.செல்வராசா பெரியபுளியங்குளம், ஒட்டுசுட்டான்.
4. அண்ணாவியார் சி.நவரத்தினம் கைவேலி, புதுக்குடியிருப்பு.

தமிழ்ச்சங்கம் பல்வேட்டிலிருந்து....

அயலகத்தில் அரும்பணி ஆற்றுகிறது கீச்சங்கம். கிங்குள்ள தமிழர்க்குக் காவலகமாகவும் ஆவலகமாகமும் இது விளங்குவதாக. அக்கரையில் துறையும் கீக்கரையில் துறையும் கிரந்தால்தான் யோக்குவரத்து நடைபெற இயலும். கீச்சங்கம் அக்கரைத் துறையாகப் பணி புரிவதாக.

த. முருகரத்தினம்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர், தமிழகம்

3.6.'82

‘வித்துவசிரோமணி’

சி. கணேசயர்ன் உரைவன்மை

ஏற்குவடிச உரையை முன்வைத்து ஒரு நோக்கு

கலைஞர் ஸ்ரீ. விரசாந்தன் *

1. முன்னுரை

வித்துவசிரோமணி சி. கணேசயர் ஆழத்து யாழ்ப்பாணத்தில் 1878 ஆம் ஆண்டிற் பிறந்து, 80 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர். அவரது வாழ்வின் நிறைவூப் பத்தாண்டு காலப்பகுதி நீங்கலாக ஏனைய பெரும் பகுதியானது ஆங்கிலேயர்களின் காலனித்துவ ஆட்சிக்கு இலங்கை உட்பட்டிருந்த வேளையிற் கழிந்தது. அரசுப் பணி கருதிய வாழ்க்கையும், இது தொடர்பில் ஆங்கிலக் கல் வியும் மிகுந் தமுக் கியத் துவம் பெற் றுவந் தகாலப் பகுதியில் ஒரு மரபுத் தமிழ்நினூராகவே வாழ்ந்து நிறைந்தவர் கணேசயர். வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்ற பேர்நினுர் களிடம் பாடங் கேட்ட கணேசயர், தாழும் புகழ் பெற்ற

ஆசிரியராக விளங்கி, நன் மாணாக்கர் பலரைத் தமிழ் உலகிற்குத் தந்தவர். பதிப்பாசிரியராக, கட்டுரையாசிரியராக, புராணபதன உரைகாரராகவெல்லாம் விளங் கிய இவர், சிறந் த உரையாசிரியராகவும் தொறிற்பட்டவர். இவரின் உரைவன்மையை, இக்கட்டுரை, இருவமிச உரையை முன்வைத்து ஆராய்கின்றது.

2. கணேசயரின் உரை முயற்சிகள்

மொழி வழக்கில் காலத்துக்குக் காலம் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருவதனால், பழந்தமிழ் நூல்களைப் பிற்காலத்தினர் உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்வதில் சிக்கல்கள் உள் என்பது புரிந்த கொள்ளக்கூடியதே. இதனால், இப் பழைய நூல் களுக்குக் காலத்துக்குக் காலம் உரைநூல்கள் தோற்றும் பெற்ற வண்ணமே உள்ளன.

* முதுநிலை விரிவுறையாளர், ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக்கழகம்.

தற்காலச் சராசரி வாசகணாருவன் இவ்வரை நூல்களின் துணையின்றி, மூலத்தைச் சரிவரப் புரிந்த கொள்வது சிரமமானதே. எனவே, மரபுத் தமிழ்நின்றகள் பலரும், தமது தமிழியற் பணிகளுள் ஒன்றாக, உரை முயற்சியையும் ஆற்றிவந்துள்ளனர். இவ்வகையில், ஆறுமுக நாவலர், குமாரசவாமிப்புலவர், ஞானப்பிரகாசர், திருவிளங்கம், ம.க.வேற்பிள்ளை போன்ற ஈழத்துத் தமிழ்நின்றகள் பலரும், நீதிநூல்கள், சிவஞானசித்தியார், கந்தரலங்காரம், திருவாதவூரடிகள் புராணம் முதலிய பல நூல்களுக்கும் உரைகளை எழுதி வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

இவர்கள் வழியில் கணேசையரும் சில நூல்களுக்கு உரை கண்டிருப்பதனைக் காணலாம். கணேசையரின் உரைப்பணியை இரண்டு வகையாகச் சுட்டுதல் பொருத்த முடையதாகும். ஒன்று, அவர் வெளியிட்ட தொல்காப்பியப் பதிப்புகளில் அவர் வரைந்துள்ள உரைவிளக்கக் குறிப்புகள். தாம் பதிப்பித்த தொல்காப்பியப் பதிப்புகளில் உரையாசிரியர்களான நச்சினார்க்கிணியர், சேனாவரையர், பேராசிரியர் ஆகியோர் களுடைய உரைப்பகுதிகளிற் கூட, இருபதாம் நூற்றாண்டு வாசகர்களுக்குப்

புரிதற்கு அரிய விடயங்கள் இருக்குமெனக் கருதிய கணேசையர், அவ் விடங்களுக்கு விளக்கக் குறிப்புகளை அடிக்குறிப்புகளாகத் தந்துள்ளார். இவ் விளக்கக் குறிப்புகளிலும் கணேசையரின் உரைவன்மையைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

இரண்டாவது, இருகுவமிசம் முதலான சில நூல்களுக்குக் கணேசையர் வரைந்துள்ள உரைகள், பொழிப்புரையாகவும், விளக்கவுரையாகவும் இவர் உரை வரைந்துள்ள நூற்பட்டியல் பின்வருமாறு:

அ. இருகுவமிசம்

ஆ. அகநானுாறு - களிற்றுயானை நிரை.

இ. மகாபாரதம் - சூது போர்ச் சருக்கம்

ஈ. ஒருதுறைக் கோவை

உ. மேகதூதக் காரிகை

இவ்வரை நூல்களுள், இருகுவமிசகாவியத்துக்கான கணேசையரின் உரையினது வன்மை இங்கு நோக்கப்பெறுகிறது.

3. ஓருருவமிச உரை

ஆரியச் சக்கரவர் ததிகளது வமிசத்தைச் சார்ந்தவரான அரசுகேசரி, வடமொழி இருகுவமிசத்தைத் தழுவி,

தமிழிலே ‘இருவமிசம்’ எனும் காவியத்தை இயற்றினார். இக்காவிய மானது, யாழ்ப்பாணத்திலே பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் சிறந்து விளங்கிய மரபுத்தமிழ்க் குருகுலங்களில் முக்கியமானதோரு பாடநூலாக விளங்கி யிருந்துள்ளது. இக்காவியத்துக்கான உரை வாய் மொழியாக மாணவர் களுக்குச் சொல்லப்பெற்று வந்துள்ளது. முதன் முதலில் உரையெய முதி வெளியிட்ட பெருமை கணேசையருக்கே உரியது.

இவ்வாறு வெளியிடுவதற்கான ஊக்கம் இவர் தம் ஆசிரியர் கள் வாயிலாக இவருக்குக் கிடைத்திருக்கு மென எதிர்பார்க்கலாம். ஏனெனில், ஏட்டுச் சுவடி களிலிருந் து இருவமிசத்தை முதன் முதலிலே பதிப்பித்தளித்தவர் கணேசையரின் ஆசிரியரும் ஆறுமுக நாவலரின் மருகருமான வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளை அவர்களே. மேலும், கணேசையரின் மற்றோர் ஆசிரியரான சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், இக்காவியத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்டு, ‘இருவமிச சரிதாமிர்தம்’ எனும் நூலைத் தந்தவர். இவ்வாறு ஆசிரியர்கள் இருவமிசத்தின் மீது காட்டிய ஈடுபாடு, கணேசையரை உரைகாணுமாறு செய்தது எனலாம்.

இருவமிசத்தின் முதற்காண்டத்துக்கு மட்டுமே கணேசையரால் உரை காணப்பெற்றது. ஏனையிரு காண்டங் களுக்குமான உரைமுயற்சி நிறைவாகும் முன்னரே இவரின் வாழ்வு நிறைந்து விட்டது. எனினும், இருவமிசத்துக்கு உரை காணுதலானது எத்துணை தூரம் சவாலானது என்பது, இன்றுவரை அவரால் உரைகாணப் பெறாத இரு காண்டங்களுக்கும் உரை தோன்றாமல் உள்ளமை ஒன்றாலேயே புலனாகக் கூடியதாகவுள்ளது. எனவே, கற்றோர்க்கன்றி மற்றோர் க்குப் புரிதற்கு அரிதானதாகவள் எ இருவமிச காவியத்தின் ஒரு காண்டத்துக்குக் கணேசையர் ஆற் றிய உரைப் பணியானது, தமிழ் உரை வரலாற்றிலே என்றும் சிறப்பாக நினையத்தக்கதொரு பணியாக விளங்குகின்றது.

இருவமிசத்தின் பொதுக்காண்டத்து முதல் ஏழு படலங்களுக்குமான கணேசையரது உரை, 1915 இல் வெளிவந்தது. இந்நூலில், பாயிரம், ஆற் றுப் படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப்படலம், அரசியற்படலம், குறைக்கறு படலம், தேனுவந்தனப் படலம், இரு உற்பத்திப் படலம், யாகப் படலம், திக் குவிசயப் படலம் ஆகிய பகுதிகளுக்கான உரை அமைந்துள்ளது. 1932 இல் வெளியான இரண்டாவது

பகுதியில், அயனுதயப் படலம், அயனெழுச்சிப் படலம், மாலையீட்டுப் படலம், கடிமணப் படலம், மீட்சிப் படலம் ஆகிய பகுதிகளுக்கான உரை காணப்பெறுகின்றது.

4. கணேசயரின் உரைவன்மை

கணேசயரின் உரைநெறியானது பழந் தமிழ் உரையாசிரியர் களது நெறியைப் பின்பற்றிச் செல்வது. பாடலடிகளைக் கொண்டு கூட்டிய மைத்துப் பதவுரை தருகின்ற கணேசயர், விளக்கவுரைப் பகுதியிலே, இலக்கணக் குறிப்புகள், மேற்கோள்கள், ஒப்பீடுகள், செய்யுள் இரசனைக் குறிப்புகள் என்பவற்றைத் தந்து செல்கின்றார். தாம் கொள்ளும் பொருளை விடவும், வேறு பொருள்கள் உரைக்கக் கூடியதாக இருப்பின், அவற் றையும் தந்து செல்லுவதைக் காணலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, இருகுவமிசக் கடவுள் வாழ்த் துப் பாடலுக்கு வரைந்துள்ள உரையைச் சுட்டலாம். இப்பாடலின், “சிதைவிலா நிலவுச் செக்கர் செவ்வந்தி மெய்யார்” எனும் அடிக்கு, “அழிவில்லாத நிலவினையுடைய செவ்வானம் போன்ற (விபூதியையனிந்த) திரு மேனியையுடைய வராகி யசிவபிரானார்” எனும் பொருளை முதலிலே தெரிவித்துள்ளார். பின்பு,

விளக்கவுரைப் பகுதியிலே, பின்வருமாறு ஏனைய பொருத்தமுறை பொருளையும் தந்து செல்லக் காணலாம்.

“செந்நிறமான மேனியின் மீது வெண்ணிறமான விபூதி பரந்திருத்தல், செவ்வானத்தின் மீது வெண்ணிலாப் பரந்திருத்தல் போலுமென்பார், நிலவுச் செக்கர்ச் செவ்வந்தி மெய்யார் என்றார் ..... சிதைவிலா என்பதை அந்திக்கேற்றி இல்பொருளுவமை யாக்கினு மமையும்”

உரையாசிரியர்களுடைய பணிகளுள் முக்கியமான ஒன்று, யாப்புத் தேவை களுக்காக பொருள் தொடர் ச் சியற்றிருக்கின்ற செய்யுள் அடிகளைக் கொண்டுகூட்டி வினைமுடிவு தொகுத்துப் பொருள் காண்பதாகும்.

இன்ன காதை யியன்ற விரும்பொருட் இன்னு செஞ்சொற் றுகடபு தூயநால் பன்னு செஞ்சொற் பரராச சேகர மன்ன னின்ப மனங்கொள வாய்ந்ததே.

வேண்டிய இடங்களில் இலக்கணக் குறிப்புகளைத் தந்து செல்லும் உரையாசிரியர்களையே, கணேசயரின் இருகுவமிச உரையிலும் பரக்கக் காண முடிகிறது. கணேசயரின் விருப்புக்குரிய துறைகளில் ஒன்றாக இலக்கணம் விளங் கியதென் பது

தெரிந்ததே. எனவே அவசியமான இடங்களில் எல்லாம் விளங்கத்தக்க வகையில் இலக்கண விளக்கங்களை இவர் உரைத் துச் செல் லத் தவறவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, மீசிப்படலத்தில் வருகின்ற ‘விரையணி தூசிவிட்டார்’ எனத் தொடங்கும் பாடலுக்கான விளக்கத்தைக் காட்டலாம். இவ் விளக் கத் தில் ‘விட்டார், நிறுவிவிட்டார், செய்தார், அமைத்தார், நிற்கச் செய்தார் என்னும் வினை முற்றுகளுக்கு, அரசர்கள் என்பது எழுவாயாகும். அரசர்கள் என்னும் தோன்றா எழுவாய் அதிகாரத்தானே வருவிக்கப்பட்டது’ என்று கணேசையர் குறிப்பிடுகின்றார். வேண்டிய இடங்களில் இலக் கணச் சூத் தரங் களை எடுத்துரைப்பதும் இவர் உரைமரபாகும். எடுத்துக்காட்டாக, அயனெழுச் சிப் படலத்தில் வரும் ‘இயல்வரும்’ எனும் பாடலுக்கான விளக்கத்தில், ‘இடங்கை வலங்கை என்பன மெல்லெழுத் துறமு மொழியுமாருளவே - செல்வழியறிதல் வழக்கத்தான் என்னும் சூத்திரவிதி பெற்று வந்தன்’ என்றுரைப்பதைக் காட்டலாம்.

சொற்களுக்கு அகராதிப் பொருள் முதலியன தருதலும், தொகைச் சொற்களை விரித்து வகைகளை விளக்கி உரைத்தலும் உரையாசி

ரியர் களின் பணிகளாகும். ‘முப்பெருந் திறத்து முரி முரசும் மும்மதம் பொழி’ எனத் தொடங்கும் பாடலில் வருகின்ற மும்முரசு, மும்மதம் ஆகியவற்றை விளக்கியுரைக்கும் கணேசையர் ‘மும்முரசாவன மணமுரசு, கொடைமுரசு, வெற்றிமுரசு என்பன. மும்மதமாவன, கைம்மதம், கோசமதம், கன்னமதம் என்பன’ என வகைகளைச் சுட்டிச் செல்கிறார். இதுபோன்ற பல இடங்களிலும் சொற்பொருள் தரும் உரைநெறியை கணேசையர் சிறப்புற இவ்வுரையில் நிறைவேற்றியிருப்பதை அறியலாம். மேலும், அரசுகேசரியார் சொற்களை எவ்வளவு அவதானத்தோடு பெய்துள்ளாரென்பதனை, காரணம் சுட்டி கணேசையர் விளக்கியுரைக்கும் பான்மையும் இவ்விடத்தில் சுட்டப் படத்தக்கது.

‘பாசவினை யைக்கடி தறுத்து நெறிப்பற்றா சகனை உள்தினில் இருத்திய தவத்தோர்’ என்னும் பாடல் வரிகளுக்கு கணேசையர் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகிறார். ‘வீட் டு நெறி வினைகளை அறுத்தவழியன்றிப் பற்றப்படாமையின் அறுத்து நெறி பற்றா என்றும், பற்றிய வழியும் ஜம் புல நுகர் வோர் தவத் தராகாமையின் ஈசனை உள்தினிலிருத்திய தவத்தோர் என்றும்

கூறினார்’ எனக் கணேசையர் தரும் விளக்கம் அரசுகேசரியார் புனர்த்தியுள்ள அடைகளின் பொருட்சிறப்பைக் கற்போர்க்கு எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறு கவிஞரின் கவித்துத்தை இயலுமான இடங்களிலெல்லாம் எடுத்துரைத்து, தமது உரையாசிரியப் பணியைச் செம்மையறக் கணேசையர் நிறைவேற்றியுள்ளார்.

கணேசையர், இருவமிசத்துக்கு வரைந் துள் என் இவ்வுரை, தொல் காப் பியமாதி இலக்கண நூல்களிலும், திருக்குறளாதி இலக்கிய நூல்களிலும் இவர் எத்துணைதூரம் பயிற்சியுடையவராக இருந்துள்ளார் என்பதனை எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றது. திருக் குறள், சிலப் பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, திருக்கோவையார், இராமாவதாரம் முதலிய இலக்கிய மேற்கோள்கள் இவர் உரையில் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. ‘ஒன்பது கோடி என்றது பலகோடியை. எழுபது கோடியுறும் என்புழிப்போல்’ என்று தேன்வந்தனப் படலப் பாடலொன்றுக்கு எழுதியுள்ள உரைப்பகுதி இதனை எடுத்துக்காட்டும். தொல் காப்பியர் நெறியில் இவர் சென்றுள்ளமைக்கு, நாட்டுப்படலத்தில் வரும் பின்வரும் உரைப்பகுதி தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

“..... நரந்தராக நள்ளிருணாறி என்னும் குறிஞ்சிப் பாட்டில் (94 ஆம்

வரி) நாகம் என்பதற்கு நாகப்பூ என நச்சினார்க்கினியர் கூறியதனானும் அறியப்படும் ..... இதனால் குறிஞ்சிநிலம் தனக்குரிய பண்டமாற்றினால் ஏனை மூன்று நிலங்களோடும் மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது எங்ஙனமெனின், குறிஞ்சிநிலத் திலுள் என் மகளிர் தம் நிலத் துக்குரிய நாக முதலிய மூன்றையுங் கொடுத்து முறையே நெய்தல், மருதம், மூல்லை என்னும் மூன்றிற்குமுறிய புன்னாக முதலிய மூன்றையும் பெற்றுக் கொள்வார்களென்பதனாலெனக்”

5. முழுவரை

உரை காண்ப்பாதிருந்த இருவமிசக் காவியத்தின் முதற்காண்டத்திற்கு, கணேசையர் இயற்றிய புத்துரை, இவர்தம் உரைவன்மையை தக்கவாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. கணேசையரின் உரைத்திறத்தை ‘சொற்பொருள்கள் இனிதுணர்ந்தே இலக்கண நூல் முடிவுகளும் துலங்கக் காட்டி விற்பனம் சேர் உரையொன்று வரைந்தளித்தார்’ எனச் சன்னாகம் குமாரசவாழிப் புலவரும், ‘நலம் பூத்த சுவையிருகு வங்கிசத்திற் கினியவரை நன்கியற்றிப் பலம் பூத்த தமிழ் வலவர் மதிப்ப வெளிப்படுத்தினன்’ என உ.வே. சாமிநாததயரும் பாராட்டியுள்ளனரென் பதிலிருந்து அறியமுடியும்.

கல்கூர்

அல்வாயூர் மு. செல்லையா

சுப்ராசிரியர் மா. கருணாநிதி

இலங்கையின் கவிதையுலகில் 1930 – 1960களில் பிரகாசித்தவர்களுள் கவிஞர் மு.செல்லையா முக்கிய மானவர். அக் காலத் து சமூக பொருளாதார மற்றும் கலாசார இயங்குதளங் களிலிருந்து உருவான செல்நெரிகளிலே மக்களின் சிந்தனையையும் செயலையும் தூண்டும் வகையில் அவருடைய ஆக்கங்கள் அமைந்தன. மு.செல்லை யாவின் இறைபக்தி, நாட்டுப்பற்று மற்றும் காந்தியச்சின்பால் இருந்த ஈடுபாடு என்பன சொல்வளமும் கற்பனைச் செறிவுமிக்க கவிதைகளுக்கு உயிரளித்தன. சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகளை மக்கள் மத்தியில் விதைப்பதற்கு அவர் கவிதையை ஓர் வலுவான கருவியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

யாழிப்பாணம் வடமராட்சி யிலுள்ள அல்வாயூரில் 1906ஆம்

ஆண்டில் பிறந்து 60 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து சமூகத்திற்கும் கல்வியுலகுக்கும் மாபெரும் தொண்டாற்றி மறைந்தவராயினும் உயிரோட்டமுள்ள கவிதைகளினாடாக இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக நலிவுற்ற மக் களின் விடுதலைக் கும் மேம்பாட்டுக்கும் கல்வியும் சுய பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளும் முக்கியமானவை என்ற சிந்தனையுடன் சாத்வீக வழிமுறைகளைக் கையாண்டு பாரிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீவுகளைக் காண் பதற் குப் போராடியவர். அப்போராட்டங்களில் முக்கியமான வெற்றிகளையும் கண்டவர்.

கவிஞர் மு.செல்லையாவின் கவிதைகளை விமர்சன நோக்குடன் பார்த்தவர்கள் வெளிப்படுத்திய கருத்துகளை எடுத்துக்காட்டுதல்

* பேராசிரியர், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்.

இவ்விடத்தில் முக்கியமானது. “இன்று பின்நோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது, ஈழத்தின் கவிதைமரபின் பல முக்கிய பண்புகள் கவிஞர் மு.செல்லையாவிடம் காணப்பட்டன. மு.செல்லையா கவிஞர் செல்லையாகவாகப் போற்றப்பட்டமை இயல்பாக எல்லாக் கவிஞர்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடிய சமூகச்சுழலில் நடந் தேறிய நிகழ் வன்று” என்ற பேராசிரியர் கா சிவத்தம்பி அவர்களின் குறிப்பு அவதானத்திற்குரியது. கவிஞர் மு.செல்லையா தொடர் பான இக்கருத்துக்கு 1952 இல் அவர் வெளியிட்ட முதற் கவிதைத் தொகுதியான “வளர் பிறை” சான்றாகின்றது. வளர்பிறையில் வந்த பாடல்களில் தமிழ் மணங்கமழ்கிறது. சொல்லிலும் பொருளிலும் அல்லல் இல்லை. இவருடைய முயற்சி புது உலக ஆக்கத்துக்கு ஊக்கமுட்டும் என திரு.வி.கல்யாண சுந்தரனார் அன்றே கூறியிருந்தார். அவருடைய கவிதைகள் உதட்டளவிலன் றி உண்மையாகவே உள்ளத்திலிருந்து உதித்தவை என்பதால் காலங்கடந்து இன்றும் நிலைத்து வாழ்கின்றன.

வளர்பிறை என்ற கவிதைத் தொகுதி தமிழ்த்தாய் வணக்கம், தேசபக்தி, காந்தியடிகள் பற்றிய பல்வேறு நோக்கு, குழந்தைப்பாடல்கள், இயற்கை வளம்,

புரட்சிப்பெண், திருக்குறளின் சிறப்பு நகைச்சவைக் கவிதைகள் எனப் பல விடயங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது. குழந்தைப் பாடல்கள் வரிசையிலே வளர்பிறையென்ற பாடல் எம்மனதில் என்றும் அகலாதிருக்கும். வானத்திலே பூரண சந்திரனை ஒருதினம் கண்டு மகிழ்ந்த பிள்ளை ஒரு சில தினங்களின் பின்னர் வளர்பிறையையும் அதனைச் சூழ்ந்த து ஆயிரக் கணக்கான நட்சத்திரங்கள் இருப்பதையும் கண்டவுடனே அப் பிள்ளை, தனக்கு உண்டான ஜயங்களை நீக்கும் பொருட்டு தன்தாயை வினவும் முறையில் கற்பனை அமைந்தது (வளர்பிறை, பக்கம்:11). இதனைப்போல வளர்பிறையிலுள்ள தாயின்மகிழ்ச்சி, பூஞ்சோலை,, திருக்குறளின் சிறப்பு முதலிய பாடல்கள் சிறுவர்களுக்கு உகந்தவையாக உள்ளன. சோமசுந்தரப் புலவரைத் தொடர்ந்து கவிஞர் அல்வாழூர்ச் செல்லையா முதலிய கவிஞர்கள் குழந்தைகளின் உளப்பாங்குக்கு ஏற்பப் பல கவிதைகளைப் புனைந்துள்ளனர். (நா. சுப்ரமணியன் 2002)

கவிஞர் மு.செயின் கவிதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள சமூக சோா தீருத் தப்பாடல் களும் கவனத்திற்குரியவை. அவர் வாழ்ந்த

காலத்திலிருந்த அரசாங்க உத்தியோக மோகம், விவசாயத்தை அவமதித்தல். நாகரிகத்தின்பால் உண்டான தவறான புரிந்துணர்வு புரட்சிப் பெண் என்னும் தலைப்புகளில் இடம்பெற்ற பாடல்கள் ஆழ மான சிந்தனைகளைத் தூண்டவல்லன.

நகைச்சுவைப் பாடல்களை இயற்றுவதிலும் கவிஞர் அவர்கள் கைதேர்ந்தவர். இத்தகைய கவிதைகள் அநேகமானவை 1930 களில் பிரபல பத்திரிகையான ஈழகேசரியில் வந்துள்ளன. உதாரணத் திற்கு “ஈக்களின் சிறப்பும் மனிதப் பிறவியின் இழிவும்” (வளர்பிறை பக்கம் 51) என்னுங் கவிதையை இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம்.

தாயார் இருந்தென்ன! மக்கள் மனைவியர் சார்ந்துமென்ன!

மாயா உயிர்பெறு மானுட யாக்கையில் வாழ்ந்துமென்ன!

ஓயாது தாங்குடித் தேசய வாழ்வறும் உத்தமழிவு

சயாய்ப் பிறந்தில னேகள்ளில் மூழ்கி இறப்பதற்கே!

கள் அருந்த ஆசைப்பட்ட சங்கரப்பிள்ளை என்பவர் கடனைக்

கொடுக்காததால் அதனை வாங்க முடியாத போது ஆகக்குறைந்தது கள்ளைக் காட்டுமாறு வேண்டியபோது, மனமிரங்கிய பசுபதி கள்ளோடுகூடிய பாத்திரத்தை அவர்முன் வைக்கிறார். அதனுள் ஆயிரக் கணக் கான இலையான்கள் விழுந்து குடித்து முழுகிக் கிடப் பதைக் கண்ட சங்கரப்பிள்ளை சொல்லியபாட்டே மேலே தரப்பட்டுள்ளது. குடிகார மனிதனின் மனக் கிலேசத் தை இதைவிடச் சுறந்த முறையில் சொல்லமுடியாது. இதுபோன்ற இன்னும் பல பாடல்கள் நூல் வடிவில் இடம்பெறாமல் இருக்கின்றன.

கவிதையுலகில் கவிஞர் மு.செ அவர்களுக்குச் சிறப்பானதொரு இடத் தைப் பெற்றுக் கொடுத்த இன்னொரு படைப்பாக இலங்கை வானொலி நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசையும் தங்கப் பதக்கத்தையும் பெற்றுக் கொடுத்த “வண்டுவிடுதோது” அமைகின்றது. மகாகவி தாகூர் மேகத்தைத் தூது விட்டதுபோல இங்கு வண்டு தூதாகச் செல் கிறது. இக் கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள தனிச்சிறப்புகள் பற்றி விமர் சித்த இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் அவர்கள் எழுதிய தனிநூலொன்று வரதர் வெளியீடாக வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கவிஞரவர்கள் ஏறக்குறையப் பதினான்கு நூல்களை எழுதியுள்ளார். வளர்பிறை கவிதைத் தொகுதி, தேசியக் கள், சுகாதார சுலோகங்களும் குழ்மியும் குமாரபுரக் குமரவேள் பதிகம், வண்டுவிடுதூது, தங்கத் தமிழ்க்கண், கதிர்காமக் கந்தப்பெருமாள வேல் வெண்பா, முருகமூர்த்தி தோத்திரக் காரிகை, கந்தவனநாதர் தோத்திரக் காரிகை, பர்ட்சைச் சித்திக்கேற்ற பாதைப் பயிற்சி, செல்வச்சந்நிதி சுப்பிரமணிய சுவாமி துதி, அல்வாய் வேவிலந்தை முத்துமாரி அம்மன் துதி, வற்றாப்பளை அம் மன் துதி போன்ற வை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவைபோன்ற இன்னும் பல பாடல்கள் வெளிவராமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது.

கவிஞரவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் சைவத்தையும் தழிமையும் வளர்ப் பதற்குப் பெரும் பாடுபட்டவர். அத் துடன் சமூகமேம்பாட்டுக்கென கல்வியை ஓர் வலிமைமிக்க ஆயுதமாகப் பயன் படுத்தியவர். கல்வியைப் பெறுவதற்கு வழிகாட்டுதல், விருப்பிருந்தும் கற்கும் வாய்ப்பில்லா தவங்களைப் பாடசாலைகளில் சேர்த்தல், பாடசாலைகளை நிறுவுதல், பலருக்கு ஆசிரியர் பதவிகளைப் பெற்றுக் கொடுத்தல் முதலிய விடயங்களில் அவருடைய பணிகள் அளப்பியன. கவிஞருடைய கல்விப் பணிகள் இன்னும் ஆழமாக ஆராயப் படவேண்டியவை. இதுபோலவே கவிதைப்பணிகளும் ஆராய்ச்சி மாணவர்களின் மீள்வாசிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுதல் வேண்டும்.

தமிழ்ச்சங்கீர்த்திவிருந்து....

உலக ஒந்து மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஒங்கு வந்திருந்த என்கைச் சங்கத்தில் பணி கொண்டார்கள். ஓயல்நாட்டில் தமிழை வளர்ப்பவர்களைக் காண்பதில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. சங்கமானது மேலும் வளர்ந்து, நூல்கள் மூலம் இன்னும் பெரிய ஒருக்கங்களைத் தமிழுக்கு அளிக்குமாக.

மு. அருணாசலம்
திருச்சிற்றம்பலம்
மாயூரம் தாதுக்கா, தஞ்சை ஜில்லா
1.5.'82

வரலாற்று நாவல்கள்

செராசிரியர் சபா ஜயராசா

வரலாற்றைப் புனைக்கதையாக்கும் மரபு ஒரு நீண்ட காலச் செயற்பாடு. குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலத்தில் எழுத்தாளர் வாழ்ந்திருக்காத நிலையில், வரலாற்று அறிவும் அதனுடன் இணைந்த கற் பணையுமே வரலாற்று நாவலாக்கத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

கடந்தகால வரலாற்றை மட்டுமன்றி தாம் வாழ்ந்த கால வரலாற்றையும் அடியொற்றி வரலாற்று நாவலை எழுத முடியும். அப்படி எழுதும் பொழுது வரலாற்று நாவல் களில் நேரடி அனுபவங்கள் உட்பொதியப்படும்.

வரலாற்றுப்புனைக்கதைகள் எழுதும் மரபு கிரேக்கத்திலும் சீனாவிலும் நீண்ட காலமாக இடம்பெற்று வந்தது.

ஆங் கில் மரபில் 19 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து “வரலாற்று நாவல்” எழுத்தாக்கம் மேலெழுந்தது. அறிவெளச் சிந்தனைகளுக்கு எதிரான “உளக்

கவர்ச்சி” (ROMANTIC) சார்ந்த மறுதலிப்பு வரலாற்று நாவல் எழுத்தாக்கத்தைத் தூண்டியது.

18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யிலிருந்து உளக்கவர்ச்சிக் காலகட்டம் ஜோப்பாவில் எழுகோலம் கொண்டது. அறி வொளிச் சிந் தனை களில் வலியுறுத்தப்பட்ட எதேச்சாதிகார சமூக அரசியல் நியமங்களை மறுதலித்து உளக்கவர்ச்சிவாதம் மேலெழுந்தது. அந்துடன் அறிவியலில் வலியுறுத்தப்பட்ட கறாரான தருக்கத்துக்கு எதிரான இயக்கமாகவும் அது அமைந்தது.

ஜேன்போட்டர் 1803ஆம் ஆண்டில் எழுதிய “தட்டியவஸ் ஓவ் வார்சோ” என்பது முதலில் ஆக்கம் பெற்ற வரலாற்று நாவல்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. பிரெஞ்சு, ஜோமன் மொழிகளில் அது பெயர்க்கப்பட்டதுடன் இதுவரை அதன் 85 பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன.

வரலாற்று நாவல் என்ற தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த வடிவத்தை உருவாக்கியதில் சேர் வால்டர் ஸ்கோட்டின் வகிபாகம் முக்கியமானது. அவரின் வரலாற்று நாவல் ஆக்கங்கள் தனித்துவம் வாய்ந்தவை. பெருவிருப்புடன் வாசிக்கப்படுவை. “வரலாற்று நாவல் எழுத்தாளர்” என்றால் சேர் வால்டர் ஸ்கோட் தான் என்ற பதிவை ஏற்படுத்தியவர்.

அவரிடத் துக்காணப் பெற்ற கதையுரைப்புத் திறன் வரலாற்று நாவல் எழுதுவோருக்கு முன் மாதிரியாக அமைந்தது, அவரின் “வவேர்லே” “ரொப்ரோய்” முதலிய நாவல்கள் பாத்திரங்களின் முரண்பாடுகள் என்ற நுட்பத்தின் வழியாக சமூக வளர்ச்சியைக் காண்கின்றது.

ரூசியா, அமெரிக்கா மற்றும் ஜீரோப்பிய நாடுகளிலும் வரலாற்று நாவல் எழுதும் முயற்சிகள் தலை தூக்கின. ரூசிய எழுத்தாளர் டால்ஸ்டாயின் “போரும் சமாதானமும்” என்ற நாவல் மிகப் பெருந்தாக்கையான பாத்திரங்களின் இடைவினைகளைக் கொண்ட பெரும் வரலாற்று நாவல் படைப்பு. 1869ஆம் ஆண்டில் அது வெளியிடப்பட்டது. உலக இலக்கியப் பரப்பில் அதற்குத் தனியிடமுண்டு.

ரூசியா மீது பிரான்ஸ் தொடுத்த போர், ஆக்கிரமிப்பு, நெப்போலியன் யுகம், ‘சார்’ அரசனின் சமூகம் முதலியவை ரூசியாவின் ஐந்து மேலாதிக்கக் குடும்பங்களின் கண்ணோட்டங்களினாடாக அந்த நாவலில் நோக்கப்படுகின்றன. அவர் நெப்போலியபோர் தொடர்பான பெருந்தொகையான ஆவணங்களையும், வரலாற்றுப் பதிவுகளையும் ஆழந்து வாசித்து அவற்றை நாவலாக்கினார். இராணுவ வரலாற்றை முதன்மையாகக் கொண்ட “நியமான வரலாற்றை” அவர் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தினார். வரலாறு எவ்வாறு எழுதப்படுகிறது என்ற தமது மனப்பதிவுகளையும் நாவலிலே பதிவு செய்தார். நடப்பியலோடு நாவல் இணைந்து செல்ல வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்.

நாவல் எழுதுவதற்கு “இனவரைபியல்” (ETHNOGRAPHY) முறையியலையும் பயன்படுத்தி, நடப்பியற் பரிமாணங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்தார். ரூசியா மீது பிரான்சு போர் தொடுத்த காலத்தில் (1812) வாழ்ந்த தமது பாட்டன் பாட்டிமாருடன், உடனுறைந்து வாழ்ந்து நேரடித் தகவல்களைத் திரட்டும் இனவரைபியல் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி நாவலை எழுதினார்.

அக் காலத் தைய ரூசிய மேட்டுக்குடியினர் பிரெஞ்சு மொழி பேசுவதை கெளரவமாகவும் அந்தஸ்து சின்னமாகவும் கருதினர். அவர்களின் மொழியையும் நாவலில் உள்ளடக்கினர்.

உலகின் பெருந் தொகையான மொழிகளில் பெய்க்கப்பட்ட நாவலாகவும் அது விளங் கு கின் றது. அது திரைப்படமாகவும், தொலைக்காட்சித் தொடராகவும், நாடகமாகவும், பலே ஆடலாகவும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

வரலாற்று நாவல் எழுதுவதில் ஏற்பட்ட ஒரு முக்கியமான வளர்ச்சி வரலாற்று மர்ம நாவல் களின் ஆக்கமாகும். மர்மங்களும் அவற்றை விடுவிப்பதும் வாசிப்புச் சுவையை ஏற்படுத்தின. எட்டுமேரி பார்கெட்டர் (1913-1995) அத்தகைய நாவல் எழுதும் நுட்பங்களை முன்வைத்தார். “நாவல் எழுதும் பெண்கள்” என்ற மரபும் அவரால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டது.

வரலாற்று நாவல்களிலே காதல் புணவுகளையும் குடும்ப உறவுகளையும் எழுதும் பிறிதொரு வளர்ச்சியும் ஏற்படத் தொடங்கியது. அத்தகைய நாவல் எழுதும் முயற் சியை வளமுறச் செய்தவர்களுள் மார்க்ரெட் மிற்செல் (1900-1949) முக்கியமானவர். அவர் எழுதிய “காற்றுடன் போனது” என்ற நாவல்

காதற் புணவு நாவலுக்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

வரலாற்று நாவல் எழுதும் பொழுது கவனிக்கப்படவேண்டியவை யாவை என்பவை பற்றிய திறனாய்வாளரின் முன்மொழிவுகளின் சுருக்கம் வருமாறு:

- (அ) வரலாற் றுப் பதிவுகளுடன் தெளிவாக உறவாடிக் கொள்ளல்.
- (ஆ) யாருக்காக எழுதப்படுகின்றது என்பதைக் கருத்திற் கொள்ளல்.
- (இ) கணதியான கருப்பொருளைத் தெரிவு செய் தலும், கனதியான எழுநடையை (STYLE)ப் பயன் படுத்தலும்.
- (ஈ) வரலாற்று நிபுணர்களுடனும், பேராசிரியர் களுடனும் கலந்தாலோசித்தல்.
- (உ) குறிப்பிட்ட காலத்துக் குரிய கட்டடக்கலை, நாடு, நகர இயல்புகள், ஆடை அணிகலன்கள், கருவிகள், சொல்லாட்சிகள் முதலியவற்றைத் தெரிந்து வைத்திருத்தல்.
- (ஊ) 21ஆம் நூற்றாண்டுக் குரிய பாத்திரங்களாக, கடந்த காலப் பாத்திரங்களை மாற்றி விடாது பாதுகாத்தல்.

(எ) அவசரப்பட்டு எழுதப்படாது, நீண்டகால முயற்சியிடனும் தகவல் திரட்டலுடனும், ஆய்வுகளுடனும், எழுதப்படல் வேண்டும்.

(ஏ) அரசு வரலாற்றில் மட்டுமன்றி சமூக வரலாற்றிலும் ஊன்றிய கவனம் செலுத்தப்படல் வேண்டும்.

(ஐ) நாவலூடாகக் கையளிக்கப்படும் செய்தி முக்கியமானது.

தமிழில் வரலாற்று நாவல் எழுத்தில் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தியின் (1899-1954) பங்களிப்பு விதந்து கூறப்படுகின்றது.

பல்லவ மன்னர்களையும் அக்காலத்தைய பண்பாட்டு கோலங்களையும் உள்ளடக்கி “பார்த்திபன் கனவு”, “சிவகாமியின் சபதம்” முதலாம் வரலாற்று நாவல்களை எழுதினார். சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சியைக் கருவாகக் கொண்டு “பொன்னியின் செல்வன்” நாவலைப் படைத்தார். வரலாற்று நாவல் வாசிப்பைத் தமிழ் வாசகரிடத்துப் பிரபலமடையச் செய்ததில் கல்கிக்குப் பெரும்பங்கு உண்டு.

தமது வரலாற்று நாவல்களில் அதீத புனைவுகளையும், உளக்கவர்ச்சிப் பண்புகளையும், துப்புத்துலக்கும் நுட்பங்களையும் வாசிப்புச் சுவையின்

பொருட்டு அவர் எடுத்தாண்டிருப்பதைக் காணமுடியும் கல்கியின் தூக்கம் பின்வந்த தமிழ் வரலாற்று நாவலாசிரியரிடத்து மேற்குறித்த பண்புகளிலே செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது.

கல்கியைத் தொடர்ந்து தமிழில் வரலாற்று நாவல் எழுதியவர்களுள் சாண்டில்யன் (1910-1987) முக்கியமானவர். “கடல்பூர்”, “யவனராணி”, “மன்னர் மகள்”, “ராஜ பேரிகை”, “மன்னன் மகள்”, “கன்னி மாடம்”, “ராஜ முத்திரை” உட்பட நாற்பதுக்கு மேலான வரலாற்று நாவல்களை அவர் எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய அளவுக்கு வரலாற்று நாவல்கள் வேறுயாரும் எழுதவில்லை என்ற சொல்லப்படுகிறது.

வரலாற்று பதிவுகளைக் காட்டிலும், சுவையூட்டும் புனைவுகளே அவரின் ஆக்கங்களில் மேலோங்கியுள்ளன.

ஜெகசிற்பியன், விக்கிரமன், லக்ஷ்மி நாராயணன், ரஜும் கிருஷ்ணன், மு.மேத்தா, மு.கருணாநிதி, பூவண்ணன், பாலகுமாரன், நா.பார்த்தசாரதி, எஸ்.கைலாசம், சிருஞ்சீவி, கௌதம நீலாம்பரன், கோவி. மணிசேகரன், கல்கி ராஜேந்திரன், வே.கபிலன், கண்ணதாசன், உதயனன், அகிலன் உள்ளிட்ட நூறு நாவலாசிரியர்கள் வரை தமிழில் வரலாற்று நாவல்களை எழுதியுள்ளனர்.

இலங்கையில் செங்கை ஆழியான், செ.யோகநாதன், கே.எஸ்.ஆனந்தன், எஸ்போன்னுத்துரை முதலியோர் வரலாற்று நாவல்களை எழுதியுள்ளனர். செங்கை ஆழியானே இலங்கை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட கூடுதலான வரலாற்று நாவல்களை எழுதியுள்ளார்.

“இலங்கை வேந்தன் எல்லாளன்”, “குவேனி”, “கடற்கோட்டை”, “கந்தவேள் கோட்டம்”, “நந்திக்கடல்”, “நாகநாட்டு இளவரசி”, முதலாம் வரலாற்று நாவல்கள் செங்கை ஆழியானால் எழுதப்பட்டுள்ளன. தமது நாவல்கள் வழியாகத் தமிழ்த் தேசிய அடையாளத்தைப் பதித்தல்

அவரின் செய் தியாகவுள் எது. அதேவேளை தமது வரலாற்று நாவல்கள் வழியாக வரலாற்று நீட்சியில் நிகழ்ந்த “சமூக ஆக்கத்தை” (SOCIAL FORMATION) கண்டறியத் தவறிவிட்டார். பொதுவாக தமிழ்நாவல்களில் அந்த இடைவெளி நீண்டு காணப்படுகின்றது.

சமூக வரலாறும், நிலமானிய உருவாக்கமும் பற்றிய காட்சிகளும், சித்திரிப்புகளும், தமிழ் வரலாற்று நாவலாக கங் களில் பொதுவாக இடம்பெறாத நிலையே காணப்படுகின்றது. அதாவது, வரலாற்றை நழுவவிடும் “கதைத்துவமே” மேலோங்கியுள்ளது.

தமிழ்ச்சங்கம் பதிவேட்டிலிருந்து.....

திங்களோரும் செழும்பரிதி தன்னொரும்
விண்ணேராரும் உருக்களோரும் தோன்றிய
முத்த தமிழ் – உலக முதன்மையியாம்
தமிழுக்கு அரிய பல பணிகளாற்றி, புகற்
சிறந்து நிற்கும் கொழும்புத் தமிழ்ச்
சங்கம் உலகத் தமிழர்கள் அனைவருடைய
பாராட்டுக்கும் உரியதாகும். இதன் வளர்ச்சியோடு
தங்களை இனைத்துக் கொண்டுள்ள
தலைவர், செயலாளர் மற்றும் நிருவாகம்
பொறுப்பிலிருக்கும் அனைத்தும் பெரியவர்
கட்கும் என் உளம் கவிந்த வனக்கம்.

ச. செல்லப்பன்

சிலம்பொலி

23.1.92

மொழியால் எழுதுறவு கர்த்தயும் கர்த்தயால் நீற்றுவற்றும் மொழுப்பு

துறைவியுர் சேசவன் *

அழகியலுணர் வு என் பது மனிதனிடத் தில் இயல் பாகவே காணப்படுமொன்றாகும். அதனால்தான் அவன்கலைகளில் ஈடுபாடு கொள் கின்றான், கலைகளை ஆக்குகின்றான், கலாபூர்வமாக வாழ்கின்றான். கலைகள் தமது மூலங் களாக பல் வேறு பட்டவற்றைக் கொண்டிருக்கின்றன. மொழியை தன்மூலமாக, ஆக்கக்கறைக கொண்டிருப்பது ‘இலக்கியக் கலை’ ஆகும். வேறு எந்தக் கலைவடிவமும் மொழியை அடிப் படையாகக் கொண்டிருப்பதில்லை. அதனாலேயே இலக்கியத்தை மொழிக்கலை (ரோமன் யாகோப் சன்) என் கிறார் கள். உண்மையில் மொழியின் விளையாட்டே இலக்கியமாகிறது. இலக்கியத்தின் ஒரு வடிவமான ‘கவிதை’யும் மொழிக்கலை என்பதால் கவிதைக்கும் மொழிக்கும் இடையே நெருங் கிய உறவு இருப்பதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அவ்வறவு ஒரு வழிப்பாதையல்ல. கொண்டும் கொடுத்தும் வளப்படும் பரஸ் பர உறவு. கவிதையால் மொழியும் மொழியால் கவிதையும் செழுமையுறுகின்றன, பல்பரிமாணம் பெறுகின்றன. கவிதைக்கும் மொழிக் கும் இடையிலான இடையறாத் தொடர்பைப் புரிந்து கொள்ளுதல் சவாரஸ் யமான அனுபவங்களைப் பெற்றுத்தரும்.

மொழிக் கும் கவிதைக் கும் இடையிலான உறவினை உணர்ந்து கொள்வதற்கு முன்னர் மொழியையும் கவிதையையும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளல் அவசியமாகும். மொழி என்பது தொடர்பாலுக்கான, ஓர் ஊடகமாகும். அது ஒரு குறியீடுதான். ஆனால் வெறுமேன ஓர் ஊடகமாகவும் குறியீடாகவும் மொழி இருந் து விடுவதில்லை. “மொழி ஒரு கருவி -

* ஆசிரியர், இரத்மலானை இந்துக் கல்லூரி

ஒரு தகவலியல் சாதனம், சிந்தனைக்கும் செயலுக்கும் கருவியாக இருக்கிற அதேபோது, அச்சிந்தனை மற்றும் செயலினுடைய விளைவாகவும் அது அமைகின்றது. மனிதனின் அனுபவங்களும் உணர்வுகளும் கற்பனைகளும் சிந்தனைகளும் தடம்பதித்துச் செதுக்கிய மொழி, மனிதப் பண்பாட்டு - அறிவுத் துறைகள் எல்லாவற்றிலும் ஆரோக்கியத்து விளங்குகிறது” (தி. சு. நடராசன்) மாணிடவியலாளர் மாலினோவ்ஸ்கி குறிப்பிடுவதனைப் போல் “உலகின் மீதான பிரதிபலிப்புக்களின் கருவியல்ல மொழி. அது மனித நடத்தையின் ஒரு வகைமை, அதன் ஒன்றியைந்த பகுதி. அதாவது மொழி கடந்தகால நிகழ்வுகள், அவற்றால் பெற்றுக்கொண்ட பட்டறிவு, படிப்பினைகள் போன்றவற்றை உள்வாங்கிக் கொள்வது, பண்பாட்டி னைப் பிரதிபலிப்பது. இவற்றால் தன்னை மீண்டிருப்பிடித்துக் கொள்வது. பண்பாட்டுச் சூழ்மையினைச் சார்ந்ததாகவே மொழியைப்போதும் காணப்படுகின்றது. மொழிக்கும் பண்பாட்டிற்கும் இடையேயான இடைவினை எப்பொழுதும் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. எனவே மொழியால் வெறுமனே ஒரு குறியீடாக இருந்துவிட முடிவதில்லை. மொழி

தனது இப்பண்பை மற்றைய எல்லாவிடயங்களை விடவும் கவிதையில் சிறப்பாக வெளிக் கொண்டு வருகின்றது.

உப்பு வயல்களின் கீழே
துரதிவீட்டான அந்த மனிதர்களை அவர்களின் தேகத்தை உலரவிடாது பெருகும் நேசர்களின் கண்ணீரை கரிய நீர் புர்க்களின் மேலே விடாது காயும் பயங்கர நாட்களின் சாம்பரை தீண்டுவார் யாருமில்லை.

விளம்பரப் பதாகைகளின் கீழே
மறுத்தலின் விளிம்பிலிருந்தன அவர் தம் நினைவுகள்...

கல்லாஸல்ல;
நீராலுமல்ல;
வளியாற் கட்டுகிறேன்
விடாது பின்தொடரு மொழியால்
அவர்களிற்கொரு நினைவிடம்

இது கவிஞர் பா. அகிலனின் ‘செம்மணி (04)’ எந்த தலைப்பிடப் பட்டதோரு கவிதை ஆகும். செம்மணி

என்றால் என்ன? அது ஒரு இடம் அல்லது பிரதேசத்தைக் குறிக்கும் குறியீடு சொல் ஆகும். ஆனால் இன்று அது வெறுமனே ஒரு குறியீடோ சொல்லோ அல்ல. அது ஒரு இனத் தீன் துயரை, இழப்பை, வடுக்களைத் தன்னுள் அடக்கி விரிவுகண்டுள்ளது. இற்றைக்கு இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னா் செம்மணி என்ற சொல் பெற்ற பரிமாணத்தை விடவும் இன்று அது பெறும் அர்த்த பரிமாணம் அளப்பரியது. எனவே மொழியை நாம் வெறுமனே ஒரு குறியீடாகக் கருதி விடமுடியாது.

“மொழியின் ஒரு வகைச் சிறப்புப் பண்பாட்டின் விளைவே எல்லா வகையான இலக்கியங்களுமாகும். இலக்கியம் இல்லாமல் மொழியி ருக்கலாம். ஆனால் மொழியின்றி இலக்கியம் இருக்க முடியாது. குறிப்பிட்ட மொழியின் சொற்றொகுதி, இலக்கண அமைப்புக்கள் ஆகியவற்றின் ஒரு வகையான சேர்க்கையே இலக்கியமெனக் கூறலாம்”. (பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்) இலக்கியமின்றி ஒருவேளை மொழியிருந்தாலும் அம்மொழியினால் அழகு பெற முடியுமா? பெருமிதங் கொள்ள முடியுமா? என்பதெல்லாம் வினாக்கள் தான்.

எவ் வாறாயினும் மொழியின் றி இலக்கியம் இருக்க முடியாதே.

இலக்கியங்களின் அரசி கவிதை. எல்லா இலக்கியங்களைப் போலவும் கவிதை மொழியால் கட்டியெழுப் பப்படுவது. “மொழி எப்பொழுதுமே துல்லியமற்றது, தர்க்கமற்றது. கவிதை ஆக்கத்தில் இந்தக் கூறுகள் இன்னும் கூடுதலாகிக் கவிதைக் குள் கணக்கில்லா மெளனங்கள், இடை வெளிகள், புதிர்கள், தொனிகள், யூகங்கள் குடியிருக்க நேர்கிறது. மனித மனமும் இப்படிப்பட்ட கூறுகளைத்தான் கூடுதலாகக் கொண்டிருப்பதால் மனிதனுக்கு வேறு எந்த வகையான இலக்கியத்தை விடவும் கவிதை வாசிப்பு ஆர்வந்தரத்தக்கதாகி விடுகிறது.” (முனைவர் க. பஞ்சாங்கம்) ஏனைய இலக்கியங்களை விடவும் கவிதை பரிமாண ஆற்றல் மிக்கதாயிருப்பதால் அது மொழியை மிக வீரியத்துடன் பயன்படுத்தவல்லதாயுமிருக்கிறது. அதனால் கவிதை மொழிக்கு புதிய தரிசனங்களைத் தரக்கூடியதாகக் காணப்படுகின்றது. உரைநடையில் இந்த வார்த்தைக்கு இதுதான் பொருள் என்ற அதிகாரத்தொனி காணப்படு வதைப்போல கவிதையில் இருப்ப தில்லை. முனைவர் க. பஞ்சாங்கம்

சுட்டிக் காட்டுவதைப் போல கவிதை வார் த்தைகளுக்கு இடையிலான உறவிலும் அந்த உறவு வாசகனுக்கு எழுப்பும் அலைகளிலுமே இருப்புக் கொண்டிருக்கிறது. வாசகனின் சுதந்திரமான பயணத்தில் கவிதையில் சொல்லுக்கான பொருள் உருப்பெற்று விடுகின்றது.

**“தீப மரத்தின்
தீக்கனி உண்ண
விட்டில் வந்தது
கனியோ
விட்டிலை உண்டது.”**

(அப்துல் ரகுமான்)

என்ற கவிதையில் ‘கனி’ என்ற வார்த்தையும்,

**“உத்தேசம் வயது பதினேழாம்
உடல் இளைக்க ஆடல் பயிற்றாளாம்
எத்தேசத் தெவ்வரங்கும்
ஏறாளாம் ஆசிரியர்
ஒத்தாசையால், பயிற்சி பாழாம் .**

(மஹாகவி)

என்ற கவிதையில் ‘ஒத்தாசை’ என்ற சொல் லும் தம் வழமையான

அர் த் தங் களையும் தாண் டி விரிவுகொள்கின்றன. பின்புலச் செய்திகளை விரிக்கின்றன.

கவிதையில் மொழி புதுமை பெறுகின்றது. அதனால் தான் கவிதையை ‘பாலைக்குள் ஓரு பாலை’ (கவிஞர் மீரா) என் கிறார் கள். கவிஞர்களால் புதிதான சொற்கள் பிரசவிக்கப்படுகின்றன. பாரதியிடம் அக்கினி குஞ்சாகவும், பிள்ளை கனியமுதாகவும் ஆகின்றன. கம்பரிடம் பெண் கனியாகின்றாள். வ.ஜ.ச. ஜெயபாலன் ‘முதுகடலினை’ எமக்கு இனங்காட்டுகிறார். கவிதையில் மொழி சொல் பல்பரிமாணக் கருத்துக்களுக்குச் சாத்தியமுடையதாயிருக்கிறது.

**“கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதல்லை
- இங்கு
வேரிற் பழுத்த பலா மிகக்
கோயிலத்துறைக்கிப்பட்டதன்னை சூனிர்
வடிகின்ற வட்ட நிலா”**

என “கைம்மைப்பாழி” எனத் தலைப்பிட்டு பாரதிதாசன் பாடிச் செல்லும் கவிதையை கைம்பெண்களின் மறுமணத்துக்கான உரிமையை வலியுறுத்துவதாகக் கொள்வோர் உளர். அதேவேளை ‘வேரிற் பழுத்த பல’ போல, ‘வட்டநிலா’ போல, ‘நறுஞ்சீதளப்பூமாலை’ போல

கைம் பெண் களை அனுபவிப் பதற்குரியோராகவே பாரதிதாசன் பார்க்கிறார் என கருதுவோரும் இருக்கவே செய்கின்றனர். “மாதரறங்கள் பழமையைக் காட்டிலும் மாட்சிபெறச் செய்து வாழ்வமெடி” என்கையில் ‘பாரதி’ மாதரறங்களாக எவற்றைக் கருதுகிறார்? ஒழுக்க விழுமியங்களையா? அல்லது சட்டங்கள் செய்கின்ற பட்டங்கள் ஆழ்கின்ற புதுமையையா?

இன்று

காலுயரம் நிற்கின்ற
கன்றுகளில் ஒன்றேனும்
வேம்பில் நிழல் மறந்த மண்முழுதும்
நாளை நிழல் இறைக்கும்

என்மேல்

இல்லாவிடின்
என் பிள்ளைகள் மேல்
நிச்சயமாய்
என்பேரர்கள் மேல்

இது கவிஞர் சி. சிவசேகரத்தின் ‘நிழலின் நினைவு’ என்ற கவிதையின் பகுதி. இங்கு நினைவுதரும் நிழல் எது? வேப் பங் கன் று எது? பல்வேறுபட்ட பொருள்கோடல்கள் சாத் தியமே. எனவே மொழி கவிதையை பல் பாரிமான முடையதாக்குகின்றது.

மொழியானது, அடிப்படையில் தொடர்பாடலுக்குரிய ஊடகமாக இருப்பதனால் அதனை முடிவற்ற பொருள் விளக்கத்திற்குரியதாகப் பயன்படுத்த முடியாது. எவ்வாறாயினும் அது ஒற்றையாக தத்திற்கு உரியதும் அல்ல. அதாவது “ஒன் றுக்கு அதிகமான விளக்கத் திற்குரிய சாத்தியப்பாடு அதற்குள் (மொழிக்குள்) அமைந்திருக்கின்றது. எனினும் அது முடிவிலி அல்ல.” (பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான்) ஒரு படைப்பாளியால் பொதுமொழியையே பயன்படுத்த முடியும். புதுமொழி யொன்றை அவன் படைத்தாலோ பயன்படுத்தினாலோ சமூகத் துடனான தொடர் பாடல் சாத் தியமற் றுப் போய் விடும். எவ்வாறாயினும் படைப்பாளியால் பொது மொழியொன்றின், உச்ச அளவிலான சாத்தியப்பாடுகளைப் பயன் படுத் தி தனித் துவமான மொழியாட்சியை படைக்க முடிகிறது.

இதனையே “ஒரு இலக்கியப் படைப் பை ஒரு முழுமையான தன்னிறைவுள்ள ஒரு தனிமொழி யலகாகக் கொள்ள வேண்டும்” என்கிறார் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான். மைக்கல் ரொபர்ட் என்பாரின் “மொழியின் சாத்தியியக்கூறுகளை ஆராய் வது புதுக் கவிதையின்

இலட்சியம் ” என்ற கூற்றும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

தொடாபாடலுக்கு இன்றியமையாததான் மொழி கவிதை வடிவெடுக்கும்போது அது வெறும் செய்திப் பரிவர்த்தனைக்காக மட்டும் அவ்வடிவத்தினைப் பெறுவதில்லை. பேச் சிலும் உரைநடையிலும் சொல்லொன்று பெறும் ஆற்றலைக் காட்டிலும் கவிதையில் பெறும் ஆற்றல் பெரியதாகும். கவிஞர் ஸ்ரீ.பிரசாந்தனின் ‘துன்பக்கேணி’ என்ற கவிதையில் “கடைவாசல் தொடக்கம் ஊரடங்குச் சட்டம் வரை நீண்டிருக்கிறது வரிசை” என்ற அடி தரும் செய்தியின் வீச்சும் பரிமாணமும் அசாதாரணமானவேயே. உரைநடையைப் போன்றே கவிதையிலும் சொல் ஆற்றல் பெறுமாயின் அல்லது பொருள் தருமாயின் அது தட்டை மொழியாகி விடுகின்றது. மொழி கூற்றாக வாக்கு மூலமாக (Statement) இருப்பதைக் காட்டிலும் குறிப்பாக சூசனையாகக் (Suggestive) கையாளப்படும்போதே கவித்துவமுடையதாகின்றது.

கடந்தகால மனிதர்களின் அனுபவக் குறியீடுகளும் கதைகளும் மொழியினுள் செறிந்து கிடக்கின்றன. இத்தகைய மொழி கவிதையில் செம்மையுறப் பயன்படுத்தப்படும்போது

விரித் துரைக் கப்படவேண் டிய விடயங்கள் கூட விதையளவாய் விளக்கம் பெறுகின்றன.

“கோவலரின் படுகொலையை முடி மறைக்க உயிரோடு கொழுத்தப்படும் கண்ணகிகள்”

(அப்துல் ரகுமான்)

என்ற கவிதைப் பகுதியில் ‘கோவலர்’, ‘கண்ணகி’ என்ற சொற்களும்

“விசவரூப அழகையின் வாமன விசம்பலோடும் திரும்புகின்ற அம்மையை வரவேற்கிறது பாட்டு”

(ஸ்ரீ.பிரசாந்தன்)

என்பதில், ‘விசவரூபம்’, ‘வாமன’ என்ற சொற்களும் தம்முள் தேக்கி வைத்துள்ள அனுபவக் குறியீடுகளால் (பழங்கதைகளால்) வெளிப்படுத்தும் அர்த்தபரிமாணங்கள் அலாதியானவை மட்டுமன்றி சுருங்கச் சொல்வதற்கும் உதவி நிற்கின்றன. மொழியை நீளமாகக் கையாள்வதை விட சூருங்கச் சொல் வி வாசகனின் சிந்தனையை விரிக்கும் போதே கவிதை பலம் பெறுகின்றது. குறிப்பு மொழிக்கு

மதிப்பும் பலமும் அதிகம். வாசகன் சிந்தித்து, முயற்சித்து பொருள் றிகையில் அவன் மகிழ்வையும் புது அனுபவத் தையும் பெறுவான். அத்தோடு வாசகனின் பொருள் கொள்ளல் படைப் பாளியின் எதிர்பார்ப்பை விடவும் புதுமையாதாகவும் வேறுபட்டதாகவும் அமைய வாய்ப்புள்ளது. எவ்வாறாயினும் வாசகனின் அனுபவப்புலத்திற்குள் அகப்படாத கவிஞரின் மொழி, வாசகனால் புரிந்து கொள்ளப் படாததாகி விடுகிறது. இங்கு மொழி இருண்மையாகி விடுகிறது.

கவிதை, மொழியை தன் ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதனால் கவிதையில் மொழியாட்சி முக்கியத்துவ முடையதாகிறது. “கவிதைக்குப் பொருந்தக்கூடிய, வலுவூட்டக்கூடிய மிகச் சரியான, மிகப்பொருத்தமான வார்த்தைகளைத் தேர்ந்து கொள்வதில் தான் மொழியின் அருமை என்பதே இருக்கிறது”. (பாலா) பொதுவாக, கவிதையில் இருவகைப்பட்டதாக மொழி கையாளப் படுகின்றது. அழகியலையும் கருத்திலெடுத்து மரபான சொல்வளத்தோடு மொழியைச் சிலர் கையாள்வர். அழகியலை நிராகரித்து பொருட்புலப்பாட்டை

மட்டுமே கருத்திலெடுத்து மொழியை இன் னுஞ் சிலர் கையாள் வர். உண்மையில் இவ்விருவகையான தேவைகளுக்கேற்பவும் இடத்திற் கேற்பவும் பொருத்தமாக இணைத்துக் கையாளப் படும் போதே கவிதை நயத்தலுக்குரியதாகின்றது.

மொழியும் கவிதையும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட ருப்பதனால் இரண்டுமே வளம் பெறுகின்றன. மொழியால் கவிதை எழிலுறுகின்றது. பரிமாணம் பெறுகின்றது. மொழியோ கவிதையால் நிறைவேற்கின்றது, பெருமை பெறுகின்றது. மொழியின் பல்வேறுபட்சாத்தியப்பாடுகளுக்குக் களம் தருவது கவிதையே. கவிதையின் உணர்வுப் பகிர் விற் கும் உயிர் ப்பிற் கும் இடம்தருவது மொழியே. மொழியும் கவிதையும் இணைபிரியாதவை; பிரியக் கூடாதவை. இலக்கியம் மொழிக்கலை. கவிதை இலக்கியத்தின் அரசி. மொழிக் கலையின் அரசி கவிதை. மொழியையும் கவிதையையும் செம் மையுறக் கையாண்டால் அவை காலமெலாம் எமக்குச் சுவையுட்டவல்லன.

புரியாமல்!

சி. சிவகுமார்*

இலக்கியத்தில் புரியாமை என்பது குற்றச்சாட்டாகவும், சிலரிடத்தில் அதுவே உயர் ந் த தரம் என் பதான் சிலாகிப்பாகவும் இருந்து வருவதைப் பார் க் கிறோம். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆரம்ப காலங்களில் மௌனி போன்றோரும் பின்னர் நகலன், தருமு சிவராம் போன்றோரும், இன்று கோணங்கி போன்றோரும் எழுதுவது பலருக்குப் புரிவதில்லை என்றும், இருண்மை நிறைந் திருப்பதாயும் குற்றச்சாட்டு பரவலாக உண்டு. மறுபுறத்தில் இவர்கள் மிக உயர்ந்த தரத் தில் எழுதுவதாகவும் ‘எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாளர்கள் இவர்கள்’ என்பதும் உண்டு.

நாஞ்சில் நாடன் சொல்கிறார்:

“இந்தப் ‘புரிதல்’ என்ற அச்சும் அவரவர் தளத்தைச் சார்ந்தது. ஒரு

விஷயம் புரியவில்லை என்பதை அறிவுப் பரப்பிற்கு விடப்பட்ட சவால் என்று எடுத்துக் கொள்வது நியாயமானது. ஆனால், நான் ஒரு மாபெரும் ரசிகன். எனக்கு ஒரு படைப்பு புரியாமல் இருக்க முடியாது. புரியவில்லை, எனவே அந்தப் படைப்பு ஊனமுடையது அல்லது படைப்பே அல்ல என்று சாதிப்பது திறனாய் வோ ஆரோக் கியமான அனுகுமுறையோ அல்ல. எல்லாமும் எல்லோருக்கும் புரிந்துவிட வேண்டும் என்று எந்த நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. திருவனந்தபுரத்துக் கலைக்கூடத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் பணிக்கரின் ஓவியங்கள் எதுவும் புரியவில்லை; நவநீத கைவல்யம் புரியவில்லை; சுபென் மேத்தா இசை புரியவில்லை; சிற்பங்கள் சில புரியவில்லை; ஞானக்கூத்தனின், தருமு சிவராமின், சுந்தர ராமசாமியின் சில

* எழுத்தாளர், ஊடகவியலாளர்

கவிதைகள் புரியவில்லை; ஈடுவீ் மொழி புரியவில்லை... எத்தனை எத்தனையோ விடீயங் கள் என் ன வென் நே புரியவில்லை.

புரியாதவை - மேன்மையானவை என் படேதா, எளிமையானவை - தாழ்வானவை என்பதோ அல்ல நான் சொல்வது. தரத்தை நிர்ணயிக்க புரிதல் அல்லது புரியாமை ஒரு அளவுகோல் அல்ல என்பதை வலியுறுத்துவதே என் வாதம்” என்கிறார் நாஞ்சில் நாடன்.

மரபுக் கவிதையில் தோன்றும் புரியாமை அதிலுள்ள வார்த்தைகள் மற்றும் வாக்கிய அமைப்பின் கடினத் தன்மையால் ஏற்படுகிறது. எதுகை மோனைக் காக கருத்துக் களின் தொடர்பான ஒழுங்கமைப்பு சிதற்றிக்கப் பட்டிருப்பதாலும் புரிந்துகொள்வதில் சிக்கல் ஏற்படுகிறது. புறநானுற்றுச் செய்யுள் ஒன்று.

“எம்போல் ஒருத்தி நலன்யந் தென்றும் வருஉம் என்ப வயங்கு புகழ்ப் பேகன் ஒல்லென் ஒலிக்குந் தேரொடு மூல்லை வேலி நல்லூரானே”

இந்தப் பாடலில் பொருள் தொடர்பான ஒழுங்கமைப்பு சிதற்றிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஒழுங்குபடுத்திப் பார்த்தால் -

“வயங்கு புகழ்ப் பேகன் ஒல்லென் ஒலிக்குந் தேரொடு மூல்லை வேலி நல்லூரில் எம்போல் ஒருத்தி நலன்யந் தென்றும் வருகிறான்”

அதாவது புகழ் விளங்கும் பேகன், மூல்லை வேலி யாக உடைய தேரொலிக்கும் நல்லூரிலே, எம்போல் ஒருத் தியின் அழகை என் றும் காதலிக்கிறான் என்பதாகப் பொருள் கண்டுகொள்ள வேண்டும் என்கிறார்கள் உரையாசிரியர்கள்.

பழைய செய்யுள் கஞக் கு உரையாசிரியர்கள் தேவைப்படுவது போலவே, இன்றைய சில புதுக் கவிதைகளை விளங்கிக் கொள்ளவும் அது பற்றிப் பொருள் விரித்துக் கூறுவார்களின் உதவி தேவைப் படுகிறது.

வாசகரின் மனவுனர் வகுக்குத் தக்கதாக வேறு வேறு பொருள்களைத் தருவதாகவும் இந்தப் புதுக்கவிதைகள் இருக்கின்றன. ரா.ழீனிவாசனின் கவிதை ஒன்று:

“**எதிரே நீ வந்தாய்
மிகத் தற்செயலாகத்தான்
வியப்புற்று நீதானா அது
என்பதுபோல வந்தாய்
நான்தானா அது என்று**

திகைப்புற்று நான் நின்றேன்
 எண்ணிப் பார்த்தேன் நொடியில்
 நீஞ்சுகூற்று சுற்சிதுமின்னு என்றினைகில்
 அருகில் கண்ட நீயும்
 நீபிஸ்லை அது என்று அப்பால் சென்றாய்
 நானில்லை போலும் அது
 என்று நான் இப்பால் சென்றான்”

இந்தக் கவிதையில் வரும் நான் யார், நீ யார் என்ற குழப்பங்களோடு மொழி இலக்கணத்தையும் மீறி இருக்கிறது கடைசி வரி. இதேபோலவே மொழியின் இலக்கண விதியை மீறி எழுதப்பட்ட ஆனந்தின் கவிதை ஒன்றும் பிரபலமானது.

“சற்றைக்கு முன்னே
 ஜன்னல் சட்டமிட்ட வானில்
 பறந்து கொண்டிருந்த
 பறவை எங்கே?
 அது
 சற்றைக்கு முன்
 பறந்து கொண்டிருக்கிறது”

கடந்த காலத்தை நிகழ்காலமாகத் தோன்றும் பிரமை, கடைசி வரியில் மொழி இலக்கணத்தை உடைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

புதுக்கவிதை புரியவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு, அதிலுள்ள வார்த்தைகள் விளங்கிக் கொள்ளக் கடினமானவை

என் பதால் அல் ல. நாமநிந் த வார்த்தைகளைக் கொண்டு கவிதை பாடும் இன்றைய கவிஞர் என்ன சொல்ல முயல்கிறான் என்பது சில சமயம் நமக் குப் பிடிப்பாமல் போய் வாடுவதுதான் அந் தக் குற்றச்சாட்டிற்குக் காரணம்.

பிக் காஸோவின் ‘அப்பிளோடு இருக்கும் பெண்’ ஓவியத்தை எடுத் துக் கொண்டால் அதில், அப்பிளையும் காண முடியாது. பெண் ணையும் காண முடியாது. சாதாரணமாக இருப்பது போல அந்த ஓவியத்தில் அவை காணப்படுவதில்லை. அந்தப் பெண்ணும் அப்பினும் இருப்பது பிக்காஸோவின் தலைக்குள் - நாம் பிக்காஸோவோடு நம்மை அடையாளப் படுத் திக் கொள் ள வேண் டும். அப்போதுதான் நம் கண்களுக்கெதிரே அவர் வரைந்த ஓவியத்தை நாம் காண முடியும். பிக்காஸோவின் சமூகம், கலாசாரம், வாழ்க்கை முதலியவற்றோடு கொஞ்சமும் தொடர்பில்லாமல் இருக்கும் பட்சத்தில் அவரோடு நாம் நம்மை அடையாளப்படுத் திக் கொள்வது சாத் தியமில்லை என்று இதை விளக்குகிறார்கள்.

நமக்குப் பரிச்சயமில்லாத ஒன்றைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமம் உண்டுதான்.

எந்த ஒன்றை ரசிப்பதற்கும் எமது முயற்சி வேண்டியிருக்கிறது. எதிலும் உன்னத்தைக் காண உழைப்பும், தன்னைச் சாதனப்படுத்திக் கொள்வதும் தேவையாகின்றன.

இந்த ‘புரியாமை என் பதில் ஆளுக்காள் அளவு வேறுபாடும் உண்டு. சிலருக்கு மௌனி புரியாது. சிலருக்கு சோலைக்கிளி புரியாது. சிலருக்கு வண்ண நிலவன் புரியாது. வேறு சிலருக்கு சுப்ரமணிய பாரதியின் கவிதைகளே புரியாமல் இருக்கும். அவரவர் அனுபவம், முயற்சி, ஆர்வம் என்பதற்கேற்பவே புரிதலும் அமையும் எனச் சமாதானப் பட வேண்டியிருக்கிறது.

பாரதியின் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ வெள் கையராட்சிக் கு எதிரான இந்தியத்தாயின் சீற்றம் என்றே பார்க் கப்படுகிறது. கவிதையின் மறைபொருள் அர்த்தத்தை கண்டுபிடிக்கிறபோது, நமக்குள் அந்தக் கவிதை குறித்த வியப்பும், மரியாதையும் அதிகமாகிறது. “நந்தவனத்தில் ஒர் ஆண்டி, அவன் நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி, கொண்டுவந்தான் ஒரு தோண்டி, அதைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி” என்ற சித்தர் பாடலின் முதல் உச்சரிப்பில் நமக்குக் கிடைக்கும் கவிதையனுபவம், அதன் உள்ளர்த்தம் புரிகிறபோது

இன்னும் விரிகிறது. “நாலும், ஆறும் - பத்து மாதமாக தவமிருந்து மனித ஜனம் பெற்று, இந்த உலகத்தில் தாறுமாறாக வாழ்ந்து முடிந்து போனான்” என்கிற கூடார்த்தம் கவிதையின் மதிப்பை அதிகரித்து விடுகிறது.

பிச்சமுர்த்தியின் ‘வழித்துணை’ நெடுங் கவிதையின் ஆரம் பத்தில் “பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் பாண்டங்கள் செய்து பழுத்த விரல் படைத்த பண்டைப் பழங்குயவன்...” என்று படைத்தற் கடவுளான பிரமன் அறிமுகிறான். குயவன் குறியீட்டைப் புரிந்து கொள்கையில் கவிதை சிறக்கிறது.

பிரபலமான ஒரு குறியீட்டுக் கவிதை, ஞானக்கூத்தனின் ‘அன்று வேறுகிழமை’.

“நிழலுக்காக பாடையின் கீழ் பதுங்கிப் போச்ச நாயோன்று பதுங்கிச் சென்ற நாய் வயிற்றில் கிழக்குக் கோடிப் பிணந்தாக்கி காலால் உதைத்தான். நாய் நகர மேற்குக் கோடிப் பிணந்தாக்கி எட்டி உதைத்தான். அது நகர தெற்கு கோடிப் பிணந்தாக்கி தானும் உதைத்தான். அது விலக வடக்குக் கோடிப் பிணந்தாக்கி முந்தி உதைத்தான். இடக்கால்கள் எட்டா நிலையில் மையத்தில்

பதுங்கிப் போச்சு நாய் ஒடுங்கி.
நான்கு பேரும் இடக்காலை
நடுவில் நீட்டப், பெரும் பாடை
நழுவித் தெருவில் விழுந்துவிட,
ஓட்டம் பிடித்து, அவர் மீண்டும்
பாடை தூக்கப், பாடையின் கீழ்,
பதுங்கிப் போச்சு நாய் மீண்டும்..”

என்பது ஞானக்கூத்தனின் அந்தக் கவிதை. கவிதையில் வரும் மனிதப் பிணம் - சாவின் குறியீடு என்றும், தெருநாய் - வாழ்வின் குறியீடு என்றும், பிணந் தூக் கிகள் - சடங் கைக் கைக்கொள்பவர்கள் என்றும், இவர்கள் செத்துப் போனதுக்கு முக்கியத்துவம் தந்து வாழ்வை விரட்டுகிறார்கள். ஆனால், வாழ் க்கையோ அதன் போக்கில் தொடர்கிறது... என்பதாய் அந்தக் கவிதைக்கு விளக் கம் தருகிறார்கள் விமர்சகர்கள்.

இவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தான் கவிதையை நெருங்க வேண்டுமா என்று கேட்பவர்கள், வாழ்க்கை சிக்கலடைந் திருப்பதாய்க் காண விரும்பாதவர்கள். அவர்கள் பாக்கியசாலிகள். அவர்கள் இத்தகைய கவிதைகளுடன் மோதி மன்றையை உடைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லாத புண்ணிய வான் கள் என்று பாராட்டிவிட்டே போகிறார்கள்..

‘புதுக் கவிதைப் பொருள் சிக்கலானதுக்குக் காரணம், இன்றைய வாழ்வின் சிக்கல் தன்மைதான் - வாழ் க்கை ஒன் றும் அத் தனை எளிமையானதாய் இல்லை’ என்று சொல்லப்படுவதை ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டிய அதேசமயம், மறுபுறத்தில் -

“வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை
எடுத்த தோனும்
நாரத முனிவர்க்கேற்ப நயம்பட
உரைத்த நாவும்
தாரணி மௌலி பத்தும் சங்கரன்
கொடுத்த வானும்
வீரமும் களத்தே விட்டு வெறுங்கையோ
திலங்கை புக்கான்”
என்று சொல்லினிமையோடு விளங்கும் கவிதைகள் இன்றைக்கும் நம்மைக் கவர்வதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

“ஒரு மகள் தன்னை யடையேன்
திருமகள் போல் வளர்த்தேன்
திருமால்தான் கொண்டு போனான்
இல்லம் வெறியோடிற் றெல்லோ”
பெரியாழ்வார் சொல்லும் அந்தச் சோகம், எளிமையான இரண்டு வரிகளில் நம்மைப் பிடித்துக்கொள்கிறது.

“எனக்கு ஒரே ஒரு மகள். அவளைச் செல்லமாக, அந்த லட்சமி தேவியைப் போல வளர்த்தேன். ஆனால் என்னாச்ச? அவளைத் திருமால் தட்டிக்கொண்டு

போய் விட்டான். இப்போது இந்த வீடே வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது”.

மகளைப் பிரிந்த தந்தையின் துக்கத்தை இலகு கவிதையில் சொல்லி நம் மை உருக் கி விடுகிறார் பெரியாழ்வார்.

அணிகள், அலங் காரங் கள் எதுவுமின்றி சாதாரண சொற்களின் சேர்க்கையிலேயே நம்மை வசீகரித்து விடுவதுதான் கவிதையின் மாயாசக்தி,

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில் எந்தையுமள்ளே எம் குன்றும் பிற்கொள்ள இன்றைத் திங்கள் இவ் வெண்ணிலவில் எந்தையுமல்லே எம் குன்றும் பிற்கொண்டார்” என்ற பாரிமகளின் சோகம், மிகச் சாதாரண வார்த்தைகளிலேயே நமக்குக் கடத்தப்பட்டு விடுகிறது. சிலேடைகள், படிமங் கள், சமத் காரங் கள் ஒன் று மில் லா மலே, வெறும் வாக்கியங்களாகவே இருந்தால் கூட நல்ல கவிதை நம்மை வசீகரிக்கிறது.

கவிஞர் எஸ்.வைத் தீஸ் வரன் இன்னொருவிதமாகச் சொல்கிறார். “கவிதைகள் ஒரே முச்சில் படித்து அனுபவிக்கக்கூடிய நாவல்கள் அல்ல. ஒவ்வொரு கவிதைக்கும் இடையில் ஒரு குறிப்பிட்ட மன அவகாசம் தேவை. ஒவ்வொரு கவிதையை படிக் க

ஆரம்பிக்கும் போதும் ஆர்வமுள்ள திறந்த மனம் மிக மிக அவசியம்”.

தேவதச்சனின் “ஒரு டினோசோரை நெருங்குவது எப்படி?” என்ற இந்தக் கவிதையைப் பாருங்கள்...

“ஒரு டினோசோரை நெருங்குவது எப்படி?

ஒட்டிக்கொண்டு நின்றால்
கட்டை விரல் நகம் குடை பிடிக்கும்
வாலும் தலையும் எங்கோ பல
காதத்தில்.

முதுகிலிருந்து பார்த்தால்
அடி வயிறும் பிறப்புறுப்பும்
அதல பாதாளத்தில்.
காதிலிருந்து கால் விரல்கள்
காணாத தூரத்தில்.

ஒரு டினோசோரை நெருங்குவது எப்படி?
அது நம்மை
நெருங்கச் செய்வதுதான்!”
ஒரு வகையில் புதுக்கவிதைகளும்
ஒரு டினோசோரைப் போலத்தான் என்று
சொல்லத் தோன்றுகிறது.

எழுத்தரவனும் சீத்தரந்த நலைப்பாரும்

ஸ்ரூசிரியர் கா. சிவத்தம்ரி

இன்றைய காலகட்டங் களில் இலக்கியத்தின் பணி யாது? சமூகமாற்ற வேளாயிலும், சமூகமாற்ற முயற்சிகளின் பொழுதும் இலக்கியம் எத்தகைய இடத்தை வகிக்கிறது. இக்கட்டத்தில் இவ்வினாக்களுக்கான விடைகள் பற்றிச் சிந்திப்பது அத்தியாவசியமாகின்றது.

இலக்கியத்தினைச் “சமூகத்தின் கண்ணாடி” என்று கொள்ளும் ஒரு எளிமைப்படுத்தப்பட்ட வாய்ப்பாட்டுக்கு நாம் அடிமையாகியுள்ளோம். இத்தகைய வாய்ப்பாடுகளிலிருந்து விடுபடுவது அவசியமாகும். இவை தரும் விளக்கத்திலும் பார்க்க ஏற்படுத்தும் மயக் கங்கள் அதிகமானவை. இலக்கியத்தின் சமூகப் பயன்பாட்டைக் கோட்பாடு ரீதியாக எதிர்ப்பவர்களுக்கு இத்தகைய எளிமையான வாய்ப்பாடுகள் வாளிப்பான தாக்கு மையங்களாகி விடுகின்றன. தமது கோட்பாட்டின் சமூக இயைபியல் களைக் காட்டிக்

கொள்ளாமலே இலக்கியத்தின் சமூகத் தொழிற்பாட்டை எதிர்க்கும் சுலபமான நிலை அன்பர் களுக்குக் கிட்டி விடுகின்றது.

கலைப்படைப்பு ஒன்று அது தோன்றும் காலத்தின் உற்பத்திப் போருள் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அதனிலும் பார்க்க முக்கியமான உண்மை அத்தகைய கலைப்படைப்புகளே ஒரு காலகட்டத்தை உற்பவிப்பவையாகத் தோற்று விப்பனவாக அமைகின்றன என்பதாகும்.

ஒரு காலத்தின் பண்புகளைத் தெளிவுபட எடுத்துக் கூறி அந்தக் காலத்துக்கே ஓர் அமைப்பொழுங்கினை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதே அக்கால கட்டத்தின் கலை, இலக்கியங்கள்தான். கம்பன் சோழப் பேரரசைப் பிரதிபலித்தான் என்று கூறுவதிலும் பார்க்க கம்பன் சோழப் பேரரசுக் காலத் தின் தனித் துவமான தன்மைகளுக்கு

“உணர்நிலை” வடிவம் கொடுத்தான் என்பதே உண்மை. கம்பனிலேயே நாம் சோழர் காலத்தின் பண்பாட்டுச் சார்த்தைக் கண்டுகொள்ளலாம். இந்த முறைமையிலேதான் அவன் சோழர் காலத்தின் “பிரதிநிதி” ஆகிறான்.

சமூக மாற்றக் காலங்களிலே தோன்றும் இலக்கியங்கள், அக்காலங்களில் நிலவும் பிரச்சினைகளைத் துல்லியப்படுத்தி அவை பற்றிய விளக்கங்களுக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. இதனாலேயே இலக்கியத் துக்குச் சமூகத்தை உருவாக்குகின்ற ஒரு பண்பு உள்ளது என நேரமாக வில்லியம் ஸ் கூறுவார்.

இவ் வேளை பற்றி லெனின் கூறியுள்ளதை நாம் மனம்கொண்டு வேண்டும். “இலக்கியம் சமூகக் காரணங்களின் பலாபலனாக அமைவது மாத்திரமல்லாது சமூகப்பலாபலன்கள் ஏற்படுவதற்கும் அதுவே காரணமாகின்றது.

எனவே காலத்தைப் பிரதிபலிப் பதற்காக மாத்திரமல்லாது காலத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்கும் இலக்கியம் அத் தீயாவசியமானது என்ற எண்ணத்துடனே இலக்கியத்தை அணுகுதல் அவசியமாகின்றது. அப்பொழுதுதான் (குறிப்பிட்ட அந்தக்)

காலத்தின் பிரச்சினைகள் தெளிவற்ற தெரிய வரும்.

ஆனால் இந்தப் பணியினை கலை/ இலக்கியம் எவ்வாறு செய்கின்றது என்ற தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். இது விடயமாகவும் சில எளிமைப்படுத்தப்பட்ட வாய்ப்பாடுகள் பலரின் விளக்கத்தையும் சிந்தனையையும் முடக்கிவிட்டுள்ளது. எந்த விடயத்தைப் பற்றியும் யாதேனும் ஒரு யாப்பு வடிவ அன்றேல் ஒரு கதைப்பின்னற் கட்டுக்கோப்பினுள் எழுதிவிடுவதனால் அது “கலை” வடிவமாகின்றது என்ற ஒர் எளிமை விளக்க நிலையுமின்றது. சமூக வாதிகள் சிலர் தம் அறியாமையினால் இம்முறையில் எழுதிவிட, அவற்றை விமர்சிக்கும் சில இலுப்பம் பூக்கள் இக்கூற்றுக்களை வைத்துக்கொண்டே தாம் சர்க்கரையாகிவிட முயல்வது இன்று கண்கூடு. இலுப்பம் பூக்கள் சர்க்கரையல்ல என்று வாதிப்பதற்கு முன்னர் சமூகவாத இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடையே தரவேறுபாடு உண்டு என்பதை ஒத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். வன்மையற் ற ஒர் எழுத்தாளனின் படைப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு இலக்கியம் கொள்கை யொன்றின் பலம் பலவீனத்தை விமர்சிப்பது முறையன்று. தொடர்ந்து “கலை” எவ்வாறு நாம் விரும்பும் சமூகச்

சித்திரிப்புப் பணியினைச் சொல்கின்றது என் பதை ஆழமாக நோக் குதல் வேண்டும்.

“கலையென்பது” அறிவாகத்தான் இருக்க முடியும். ஒரு குறிப்பிட்ட யதார்த்தத்தின் குறிப்பிட்ட அறிவுதான் அது.

தனித்துவமும் பிண்டப் பிரமாணமான இருப்பும் ஜீவனுள்ள ஒரு முழுமை மனிதன். அவன் தன் முன்னுள்ள யதார்த்தத்தை மாற்றியமைக்கிறான். அந்தப்புற யதார்த்தத்தினைப் பார்த்து அந்தப்புற யதார்த்தத்தினை (தன் படைப்பிலே) தோற்றுவிக்கின்றான். கலையறிவு என்பது ஒரு ஆக்க நடவடிக்கையின் பயன். கலைஞர் கலையை “அறிவு” ஆகக்கொள்வது யதார்த்தத்தைப் பிரதி செய்து அன்று. புதிய ஒன்றினைத் தோற்றுவிப்பதன் மூலமே அவன் கலையை “அறிவு” ஆகக் கொள்கிறான். “படைப்பு” (ஆக்கம்) எனும் பொழுதுதான் கலை அறிவு ஆகின் றது. அந்த ஒரு முறையினால் மாத்திரமே கலை உண்மைக்கு, சத்தியத்துக்குச் சேவை செய்கின்றது. மனித யதார்த்தத்தைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்கிறது.

வெளியே காணப் படும் யதார்த்தத்தை ஆதார சுருதியாகக்

கொண்டு ஒரு புதிய யதார்த்தத்தைப் படைப்பின் படைப்பாகத் தோற்றுவிக்கும் பொழுது அந்தப்புற யதார்த்தம் மேலும் துல் லியமாகின் றது. அதனால் கலையை/ இலக்கியத்தைப் பார்ப்பவன், வாசிப்பவன் புற யதார்த்தத்தை இனங்கண்டு கொள்பவனாக மாத்திரமல்லாது அதன் சார்த்தையும் விளங்கிக் கொள்பவனுமாகிறான்.

புதிதாகத் தோற்றுவிக்கப்படும் ஆக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மாதிரியாகக் கொண்டு பின்னர் தன்னை மாற்றிக் கொள்கிறான். கலை, இலக்கிய ஆக் கமானது நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் வாசிப்பவன்/ பார்ப்போரின் இலட்சியத்தைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள உதவுகின்றது.

இலக்கியம் சமூக மாற்றத்தினைச் சொல்ல முற்படும் பொழுது படைப்பு (ஆக்கம்) பற்றிய இத்தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். குழுவுள்ள யதார்த்தத்தை வெறுமனே விவரணம் செய்வதே கலைப் படைப்பாகிவிடாது. புதிய படைப்பு சமூக இலட்சியத்தின் குறியீடாக அமைதல் வேண்டும்.

இலக்கியப் படைப்பு என்பது காலத்தை ஒழுங்குபடுத்த வருவது. அது புற யதார்த்தத்தின் மூலம் இலட்சியத்தைத் தெளிவுபடுகின்றது

எனும் பொழுது இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துவது மிகக் பொறுப்புடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு பணி என்பது புலனாகும். இலக்கியம் நிரவசிக்கப்படத்தக்க ஒரு விடயமாக்கப் படாது தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்பது உண்மையே. அதேவேளையில் குழலை விளக்குவதும் இலக்குகளை முனைப்புப் படுத்துவதும் இலக்கியத்தின் கடமையாகின்றன என்பதைக் கண்மேனும் மறந்துவிடக்கூடாது. இலக்கியப் படைப்பு இந்தப் பணியினைச் செவ்வனே செய்கின்றதா என்பதை அவதானித்தால் இக்கருத்து நிலை நிற்கும் இலக்கிய விமரிசனத்தின் முக்கிய பணியாகும். கருத்துநிலைத் தளர்ச்சிகள் இலக்கு நோக்கிய பாதையின் விளைவுகளையும் தளர்வுகளையும் ஏற்படுத்தலாம்.

இதனால் படைப்பினை
 “ஆக்கு”பவனுக்கு கருத்து நிலையும் கருத்துத் தெளிவும் அத்தியாவசிய மானவையாகும். அவனது கருத்து நிலைக்கேற்பவே.... ஆகும்” கருத்து நிலை மாத்திரம் படைப்பு ஆகாது. படைப்புக்கு ஆக்கத்திறனும் வேண்டும். ஆனால் கருத்து நிலையில்லாது தரிசனம் இல்லாது போய்விடும்.

இந்த விடயத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் முன்னர் ஏற்பட்ட வரலாறு பூர்வமான

ஒரு அனுபவத்தைத் தக்க ஒரு பாடமாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

1954 – 65 களில் முக்கிய இடம் பெற்று, ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் மைல் கல்லில் ஒன்றாக அமைந்த அந்த இயக்கம், முற்போக்கு இலக்கியக் கோப்பாட்டினை முன்வைத்து இலக்கிய மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்திய ஒன்று என்பது மறக்க முடியாத உண்மையே. முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வரலாறு பூர்வமான சாதனை அது சமூக அடக்கு முறைக்கெதிராக, அவ்வடக்கு முறைக்கு ஆட்பட்டோரே எழுத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டு தொழிற்பட்டமைதான். இது தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்திலேயே முதல் தடவையாக நிகழ்ந்த ஒரு விடயமாகும்.

தமிழில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வரலாற்று முக்கியத்து வழியை சாதனையெனக் குறிப்பிடத் தக்கது இவ்வியக்கம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்த “இலக்கிய ஜனநாயகக் கோப்பாடு” ஆகும். இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினரால். இச் சோதனை நிலைநாட்டப் பெற்ற தெளினும், இவ்விலக்கிய ஜனநாயகப்பாட்டின் முக்கியத்துவம் இலங்கையில் உரைப்பத்து போன்றும், இதன் தாக்கம்

இலங்கையில் ஏற்பட்ட முறைமை போன்றும் தமிழகத்தில் உணர்ப்பட வில்லை, ஏற்படவில்லை எனலாம்.

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் மிகப் பெரிய சாதனை அடிநிலைமைகளின் பிரச் சி னை கள் அவ் வடிநிலை மக்களாலேயே எழுதப்பட்டதுதான். இது இலக்கிய உற்பத்தி, விநியோகம், நுகர்வு ஆகிய துறைகளில் பாரிய மாற்றுத்தினை ஏற் படுத் திற்று. அதுகால வரை எழுத் தாளனின் சமூக கல் வித் தகைமைகள் பற்றிய சில நியமங் களிருந்தன. ஏழைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பற்றிய எழுத்துக்கள் இருந்து வந்துள்ளனவெனினும் அவை அம்மக்களாலேயே எழுதப் பட்டனவன்று. முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் காரணமாக தமிழகச் சமூகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த் தப்பட்ட நிலையிலிருந்தோர் தமது அனுபவங்களைத் தமக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளைத் தாங்களே எழுதினர்.

இது தமிழ்ப் புனைக்கதையின் வரலாற்றில் முழுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும் கூட ஒரு முக்கிய மாற்றமாகும். இவ்வாறு எழுதத் தொடங்கிய எழுத்தாளர்கள் தமது எழுத்துத் திறமையை வளர்ப்பதற்கும், தன்னம்பிக்கையுடன் எழுதுவதற்கும் வேண்டிய பயில்வுச் சூழலைப் பொது

வுடைமைக் கட்சி அவர்களுக்கு வழங்கியது. கட்சி அங்கத்துவம் அவர்களுக்குப் புதிய சமூக அந்தஸ்தினை வழங்கியது.

இந்த இலக்கியக் கோட்பாடு பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் கருத்திலிருந்து முகிழ்ந்தது. ஆயினும் இதனைப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளிலொன்று எனக் கொண்டுவிட முடியாது. எனினும் பொதுவுடைமையாளர் முகாமுக்குள் தான் இந்த இலக்கிய மாற்றம் கொள்கையங்கீரத்துடன் வளர்க்கப் பட்டது. இலவசக் கல்வியும் தாய்மொழி மூலக் கல்வியுமே இந்த வளர்ச்சியின் தளமான அமைந்தன.

இந்த இலக்கிய இயக்கத்தின் மிக முக்கியமான அம்சம் இந்த இலக்கிய முயற்சிகளின் நியாயப்பாட்டைக் கொள்கை ரீதியாக வற்புறுத்தும் இலக்கிய விமரிசன நடவடிக்கையுடன் இது இணைந்து நின்றமையாகும். முற்போக்கு நிலை நின்ற இந்த இலக்கியப் பயில்வாளர்களுக்கு வேண்டிய ஆக்க இலக்குகளை முன் வைத்தது மாத்திரமின்றி, இந்த இலக்கியப் பயில் வினையை எதிர்த்துவர்களையும் எதிர்த்தது. தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே புதிய கோணத்தில் பார்த்து, இலக்கிய

வரலாற்றை, இலக்கிய விமரிசனத்தின் தளமாக்கியது.

சமூக ஒடுக்குமுறைக்கும் பிறபோக்கு வாதத்திற்கும் எதிராக இலக்கிய கருத்துநிலை வாளிப்பான ஓர் இலக்கியக் கொள்கையாக விமரிசனங்களால் எடுத்தோதப்பட்டது.

இந்த இலக்கிய இயக்கத்தின் துல்லியமான அம்சம் படைப்பும் விமரிசனமும் ஒன்றுக் கொன்று துணையாய் நின்று ஒன்றின் போக்கினை மற்றையது தெளிவு செய்வதாய் அமைந்தமையேயாகும். அதன் சாதனைகளாகப் பின்வருவனவற்றை எடுத்துக் கூறலாம்.

அவ் வியக் கத் தின் மூலம் இலக்கியத்தின் இலக்கியப் படைப்பின் சமூக முக்கியத்துவம் வற்புறுத்தப் பட்டது. “இலக்கியம் என்பது ஒதுங்கு நிலைப்பட்ட ஒரு முயற்சியே” அது ஆதரவாளரின் விருப்பு வெறுப்புகளைக் கணக்கெடுப்பதாகவிருத்தல் வேண்டும் என்ற கொள்கையை விடுத் து இலக்கியம், இலக்கிய ஆக்கம் என்பது முக்கியமான சமூகப் பொறுப்பை உள்ளடக்கியது. இதைக் காத்திரமாகவே நோக்க வேண்டும், ஆக்க வேண்டும் மென்ற உணர்வை ஏற்படுத்திற்று.

அடுத்து அது பழைமை பேண் மரபின் நிலையிலிருந்து இலக்கியத் தலைமையைப் பறித்தெடுத்துக் கொண்டு இலக்கியத்தைச் சீரிய ஒட்டத்தில் முக்கிய சிரத்தைகளிலொன்றாக்கிற்று.

மேலும் (மேற் சொன்னவை காரணமாக) அது, எழுத்தாளனை (நவீன இலக்கியப் படைப்பாளியை) சமூக முக்கியத் துவமுடைய ஒருவனாக்கியது. எழுத்தாண்மையை சமூக அதிகார வரன் முறைகளை ஊடறுத்துச் செல்லும் ஓர் ஆற்றலாக சமூக அந்தஸ்தைத் தரும் ஒரு முயற்சியாக அமைத்தது.

அடுத்து இலக்கியம், இலக்கிய உற்பத்தியை ஓர் ஒழுங்கமைப்பான முயற்சியாக மேற்கொண்டது. தனது கருத்து நிலையை விளக்கும் இலக்கிய முயற்சிகளின் உற்பத்தி விநியோகம், நுகர்வில் அது கவனம் செலுத்திற்று. ஒவ்வொரு கருத்து நிலைக் கும் ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிருக்க வேண்டியது அத் தியாவசியம். சஞ்சிகையின் தயாரிப்பு, விநியோகம் என்பனவற்றுக்கும் சஞ்சிகையின் உற்பத்தியாளரின் கருத்து நிலைக்கும் தொடர்பு உண்டு என்ற நிலைப்பாடு ஆகியன இலக்கிய உற்பத்தி - விநியோகம் நுகர்வில் முக்கியமாகின. இவற்றால் இலக்கியம்

பற்றிய சமூகச் சிரத்தை மதிப்புடைய ஒரு எண்ணக் கருத்தாகிற்று.

இவ்வியக்கம் ஒரு கொள்கை நோக்கைக் கொண்டது என்று கருதப்பட்டமையால் அதன் கொள்கையை விளக்கி, அதற்கும் ஆக்கங்களுக்கு முள்ள இயைபு, இயைவின்மைகளை எடுத்துக்கூறும் விமரிசகன் முக்கியமானவனாவான். அறுபதுகளின் ஈழத்து தமிழிலக்கியத்தில் நிலவிய “விமர்சனக் கடுங்கோன்மை” யின் ஊற்றுக்கால் இதுவேயாகும். இந்த இலக்கிய நடைமுறைக் கெதிரான குரல்கள் முற்போக்குப் படைப்புகளிலும் பார்க்க முற்போக்கு நிலைநின்ற விமர்சகர்களையே எதிர்க்க வேண்டியிருந்தது.

இந்த விமர்சன எதிர்ப்புதான் படிப்படியாக விமர்சகர் விரோதமாக மாற்றிற்று. மேற்சொன்ன கொள்கை நோக்குப் படைப்புகளில் தெரியும் முறைமை பற்றிய விமரிசனச் சிரத்தையே மேலோங்கி நின்றமையால் அந்த எழுத்துக்களின் கொள்கை நோக்குப் பிரதானப்படுத்தப்பட்டது. தனிப்பட்ட படைப்பாளிகள் விரிவாக ஆராயப்படவில்லை. கொள்கையினை எடுத்துக் கூறுவோர் என்ற வகையில் எழுத்தாளர்களின் பெயர்கள்

இடம்பெற்றன. “பட்டியல் விமரிசனம்” என்ற முறைப்பாடு தோன்றியமைக்குக் காரணம் இதுவேயாகும்.

அக்கட்டத்தில் “தேசிய” உணர்வே மேலோண்மையுடைய கருத்தாகத் தொழிற்பட்டது. இவ்விலக்கிய இயக்கம் இலங்கையை முதன்மைப்படுத்தி, இந்த முனைப்பின் அடிப்படையில் இலக்கிய ஒருமைப்பாட்டைக் காண முனைந்தது. இந்த “தேசிய” முனைப்புக் காரணமாகவே அடிப்படையான வர்க்க சார்பினைக் கூட மறந்து ஆறுமுகநாவலர் சமயச்சார்பற்ற சனநாயக ஈழத்து இலக்கியத் தீன் மூலவராக ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் மேற்கூறிய “பலங்கள் வெகு விரைவில் ஒரு முக்கிய பலவீனத்துக்கிடமளித்தன. அந்தப் பலவீனம் “கருத்து நிலை இறுக்கமின்மை” வழியாக வந்ததாகும்.

1959 – 63 காலப்பகுதியில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இலக்கிய முதன்மையுடன் விளங்கிற்று. சகலரையும் உள்ளடக்கிய “தேசிய” இலக்கிய நிறுவனமாகத் தொழிற்பட வேண்டுமென்ற உந்துதல் காரணமாகவும் “தேசிய”த் தன்மையை வற்புறுத்துவதற்காக இயலக்கூடிய

சகலரையும் உள்ளடக்கிக் கொள்ளல் வேண்டுமென்ற ஒரு நிலைப்பாடு காரணமாகவும் இவ்வியக்கம் “ஸமுத்து இலக்கியம்” “தேசிய இலக்கியம்” என்ற கோஷங்களின் கீழ் அடிப்படைக் கருத்துக்களில் முரண்பாடுடையோர் பலரைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. உன்மையான முற்போக்கு வாதத்துக்கான கருத்துநிலை இறுக்கம் ஒரு சிலிடத்திலேயே இருந்தது. அதுவும் 1965 ஜூன் அடுத்து ஏற்பட்ட கருத்துநிலை வேறுபாடு கட்சிப் பிளவைத் தொடர்ந்து இந்தக் கருத்துநிலை இறுக்கமின்மை மேலோங்கத் தொடங்கிற்று.

எழுத்தாளனுக்குக் கிடைத்த சமூக முக்கியத் துவம் காரணமாகவும், எழுத்தாளன் சங்க நடவடிக்கை ஈடுபாடே அந்த அந்தஸ்தை வழங்கக்கூடியதாக விருந்தாலும் ஸ்தாபன ரீதியாக இயங்கிய ஒரேயோரு எழுத்தாளர் நிறுவனமாக இவ்வெழுத்தாளர் சங்கமே தொழிற்பட்டாலும், சங்க அங்கத்து வத்துக்குக் கருத்துநிலை இறுக்கம் முக்கியமல்லாது போன்மையாலும் காலஞ் செல்லச் செல்ல குறிப்பாக 1965க்குப் பின் தொடக்கால படைப்பு உத்வேகம் குற்றத் தொடங்கிற்று.

மிகப் பரந்துபட்ட எழுத்தாளர் கூட்டத்தை ஒன்றினைக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை மேலோங்கத் தொடங்கியதால் முற்போக்கு வாதத்தின் அடிநாதமான சமூகச் சமமின்மை எதிர்ப்பிலும் பார்க்க சமூக சமரசத்துக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. புதுமையின் புரட்சித் தன்மையை வற்புறுத்துவதிலும் பார்க்க பழைமையின் தொடர் ச்சியை வற்புறுத்துவது தொடர்ந்து இலக்கியத்துக்கு ஒரு வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உண்டு என்பதற்காகவே முதன் முதல் வற்புறுத்தப்பட்ட ஆறுமுக நாவலரைப் பின்னர் தேசிய முற்போக்கு இலக்கியத்தின் மூலவராகக் கொள்ளும் தூரதிரஷ்ட நிலைமை ஏற்பட்டது. தேசிய இலக்கியத்தில் நவீனத்துவத்தையும் சமகால முக்கியத் துவத் தையும் வற்புறுத்துவதற்கு இலக்கியத்திற் பழைமை பேண் வாதிகள் போற்றும் ஆறுமுக நாவலரையே அத்தேசிய இலக்கியத்தின் முன்னோடியாக்கும் யுக்தி ஆரம்பத்தில் மேற் கொள்ளப்பட்டது. இந்தப் பின்பற்றிலே தொழிற்பட்ட பொழுது முக்கியமான மரபு நிலைப்படைப்பாளிகள் முக்கியப் படுத்தப்பட்டனர்.

வெள்ளாட்டேவர்கள் தஞ்சீப்பன்

முருகேச ஸாக்கியநாதன் *

ஹென்றிக் ஹென்றிக்ஸ் /
Henrique Henriques

இவர் 1520 ஆம் ஆண்டு பிறந்த போத்துக்கீசிய யூதராவர். போர்த்துக்கீசிய யேசு சபையில் போதகராகப் பணியாற்றினார். இவரது வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியினை இறைபணியில் தென் இந்தியாவிலேயே கழித்தார். இவரது ஆரம்ப இறைபணி கோவாவிலேயே தொடங்கியது. பின்னர் இறைபணியின் பொருட்டு தமிழ்நாட்டில் வாழலானார். இவரது கல்வி 1545 வரை கொய்ம்பரா சர்வகலாசாலையில் நடைபெற்றது. 1546 ஆம் ஆண்டு தென் இந்தியாவிற்குப் பயணமானார். 1557 வரை கோவா வில் தனது கடமைகளைத் தொடரலானார்.

ஹென்றிக் அவர்களது சிந்தனையில் தான் வாழும் இடத்தில் உள்ள மொழியைக் கற்றுப் பாண்டித்தியம்

பெற்றாலே மக்களின் மனதினை வென்று அதனுடாக தமது மதத்தினைப் பரப்ப முடியும் என்று மிகத் தீவிரமாக நம்பி அதனைச் செயலிலும் காட்டினார். அத்தோடு மதத்தினைப் பரப்பும் கருவியாக பிரசரங்கள், நூல்கள் போன்றவற்றினுடாக மக்களை இலகுவில் சென்றடைய முடியும் என்று கருதியதனால் ஒரு அச்சுயந்திர சாலையை இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் தூத்துக்குடியில் உள்ள கொல்லத்தில் தொடங்கினார்.

முதலாவது நூல்

இந்தியாவிலேயே வெளியிடப்பட்ட முதல் நூலானது தமிழில் 1578 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ‘தம்பிரான் வணக்கம்’ என்றும் நூலாகும். அதனை ஹென்றிக் அடிகளார் 16 பக்கங்களைக் கொண்ட புத்தகமாக வெளியிட்டார். இந் நூலானது போர் துக்கேய

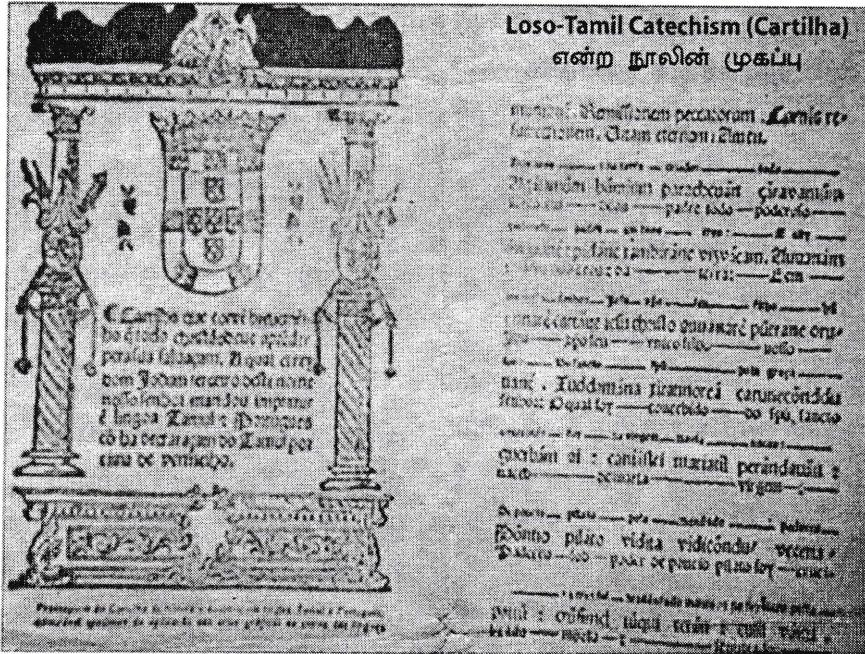
* எழுத்தாளர், ஆய்வாளர் (கனடா).

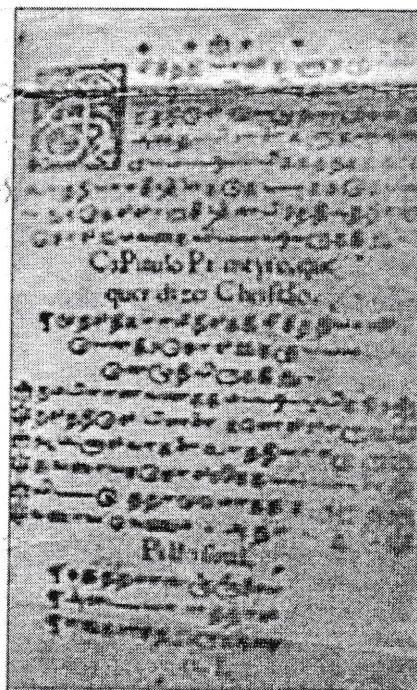
மொழியில் வெளிவந்த ‘Doctrina Christam en Lingua Malabar Tamul – Thambiran Vanakam’ எனும் நூலின் மொழி பெயர்ப்பாகும். அதன் பொருள் மலபார் தமிழில் கிறிஸ்தவ போதனை என்பதாகும். இதனைத் தொடர்ந்து ‘கிறிஸ்தியானி வணக்கம்’ என்னும் நூல் 1579 இல் வெளியிடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலத்தே கோவா, மலபார் பகுதியும் தமிழ் பேசும் பகுதியாக இருந்துள்ளது என்பதனை இதன்மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மேற்படி இரண்டு நூல்களும் வெளிவருவதற்கு முன்பு தமிழ் பிரார்த்தனை நூலாக முதன் முதலாக வெளிவந்த நூலான “Loso – Tamil Catechism” (Cartilha) என்னும் நூல் 1554 ஆம் ஆண்டு போத்துக்கேய தலைநகர் லிஸ்பனில் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூலானது லத்தீன் மொழியிலே போத்துக்கேய அரசனின் உத்தரவுக் கமைய தூத்துக்குடி வாழ் பரத இன மக்களின் நிதிப்பங்களிப்போடு வெளியிடப்பட்டது. இந்த நூலானது போத்துக்கீஸ் - தமிழ் மொழியில் கிறிஸ்தவம் சார்ந்த கேள்விக் கொத்தாகும். இந்த நூலே தனிநாயக அடிகளின் ஜரோப்பிய நூலகத்தேடலின் போது கிடைத்த முதல் நூலாகும். இந்த நூலே முதலில் தமிழில் வெளியிடப்பட்ட ஜரோப்பிய மொழியில் இருந்து எழுத்து மாற்றம் செய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட நூல் என்று வெளிநாட்டுத் தமிழறிஞர் காமில் சுவெலபில் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஹன் றீஸ் அவர்களின் மேலதிகாரியாக இருந்த புனித பிரான்சிஸ் சேவியரின் பணிப்பின் பேரில் ஜரோப்பாவில் இருந்து வந்து முதன் முதலில் போத்துக்கேய மொழி மூலம் தமிழ் கற்ற வெளிநாட்டவர் இவரேயாவார். இவ்வாறாக அச்சுக்

தமிழரான் வணக்கம்

கிறிஸ்தியானி வணக்கம்

கலையை இந்தியாவிற்கு தமிழ் நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தியதன் காரணமாக ‘அச்சக்கலையின் தந்தை’ என்றும் அழைக்கப்பட்டார். ஜோரோப்பிய மொழிகள் தவிர்ந்த பிற மொழிகளில் அச்சயந்திரம் பயன்படுத்தி நூல் வெளிவந்த பெருமை தமிழ் மொழிக்கே யுண்டு. இதன் காரணமாக தமிழ் மொழிக்கான அச்சக்குரிய வார்ப்புக்களை முதன் முதலில் உருவாக்க ஏற்பாடு செய்தார். பிற்காலத்தில் நன்றாகத் தமிழில் பேசவும் எழுதவும் கற்றுக்கொண்டார். இவ்வாறாக முதலில் செய்தார் என்ற பல பெருமைகளின் மூலம் தமிழுக்கு அலங்காரம் செய்தவராவர்.

- முதன் முதலாக 1554 இல் லிஸ்பனில் இலத்தின் எழுத்துக் களால் தமிழில் வெளியிடப்பட்ட Loso – Tamil Catechism (Cartilha) நூலாகும்.
  - முதன் முதலாக தமிழ் கற்ற வெளிநாட்டவர்
  - முதன் முதலில் தமிழில் உரைநடையினை அறிமுகப் படுத்தியவராவர். இதனால் இவரைத் ‘தமிழ் உரைநடையின் தந்தை’ என அழைத்தனர்.
  - முதன் முதலாக ஜோரோப்பா தவிர்ந்த நாட்டில் அதுவும் தமிழ் நாட்டில் அச்சகத்தை நிறுவியவர்.
  - முதன் முதல் இந்தியாவிலேயே அச்சவாகனமேற்றிய நூலாக ‘தம் பிரான் வணக்கத் தினை’ வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர்.
- ஆரம் பகா லத் தே தமிழ் எழுத்துக்கள் பனையோலையில் எழுதப்படுவதனால் புள்ளிகள் எதுவும் இடுவதில்லை. அதுபோலவே தம்பிரான் வணக்க முகப்புப் புத்தகத்திலும் புள்ளிகள் இல் லாமல் தமிழ் எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளதனை கீழ்வருமாறு காணுக.
- ‘காமபஞ்சயதேசச்சு வகையிலண்டிறிக்கிப் பாதிரியார் தமழிலே பிரித்தெழுதி தம்பிரான் வணக்கம்’
- இதனை தற்கால முறைப்படி எழுதின் ‘கொம்பஞ்சிய தெ சேச வகையில் அண்டிறிக் பாதிரியார் தமழிலே பிரித்தெழுதி தம்பிரான் வணக்கம்’ என்பதாகும். ஆன்றிக் எனப்படும் ஹென்றிக் பாதிரியாரே வெயிட்டர் என்பதற்கான சான்று நூலிலேயே உள்ளது.

இந் நூலானது ஹாவாட் பல்கலைக்கழகத்தில் பாதுகாப்பட்டு வருகின்றது. முதல் வெளிவந்த தமிழ் நூல் களை ஐரோப் பிய நூல் நிலையங்களில் தேடிய தனிநாயக அடிகள் முதலில் கண்டெடுத்த Luso-Tamil Catechism என்னும் நூலையும் பொறோனிக்கா அகராதியினையும் அவர் மறுபதிப்பு செய்து வெளியிட்டார். தொடர்ந்து மேலும் முன்று நூல்களை வெளியிட்டார்.

1580இல் ‘பாவ அறிக்கை நூல்’ (Confessionario) 214 பக்கங்கள் கொண்ட நூல் மற்றும் 1586 இல் ‘அடியார் வரலாறு’ என்னும் நூல் (Flos Sanctorum) இது 669 பக்கங்கள் கொண்ட நூலாகும். இத்துடன் போத்துக்கேய - தமிழ் அகராதி ஒன்றையும் வெளியிட்டார்.

ஹென்றிக் அடிகளாரே முதல் ஐரோப்பிய தமிழினராவர். இவர் தமிழ் இலக்கணம், அகராதி மற்றும் தமிழ் அகர முதலி ஒன்றையும் தொகுத் திருந்தார். திருநிலைப்படுத்தல் மற்றும் சமயம் சார்ந்த பல கட்டுரைகளை ஆயத்தப்படுத்தி வைத்திருந்தும் அவரால் அச்சுவாகனம் ஏற்ற முடியவில்லை. எனினும் இந்த நூல்கள் அவருக்குப் பின் வந்த கிறிஸ்தவ ஊழியர்களால்

பயன்படுத்தப்பட்டன. இவரது நூல் தொகுப்புக்களுக்கு 1562 இல் இருந்து தமிழ் அந்தணராக வாழ்ந்த திருத்தந்தை யோவான் டி பாரியாவின் மேற்பார்வையில் கோவாவில் யோவான் கொன்சல்வஸ் என்பவர் முதல் தமிழ் அச்சுருக்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தார்.

இவரது நூல் களே முதலில் இந்தியாவில் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் என்பதனைச் சில அறிஞர்கள் ஜயம் எழுப்பியபோதும் கிரகம்பெல் என்ற அறிஞர் இந்நூல்கள் ஹென்றிக் அவர்களாலேயே வெளியிடப்பட்டதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

யேசு சபையின் 1601 வருடாந்த அறிக்கையின் பிரகாரம் ஹென்றிக் அவர் கள் தமிழ் நாட் டின் புன்னைக்காயல் என்ற இடத்தில் 1600 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 22 ஆம் திகதி இறைவனடி சேர்ந்தார். இவர் இறந்தபோது காயல்பட்டணத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இந்து, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ மத வேறுபாடுகள் எதுவும் இன்றி சகல மக்களும் அவரது பூதவுடலுக்கு அஞ்சலி செலுத்திய துடன், இரண்டு நாட்கள் கடைகள் யாவும் பூட்டப்பட்டும் விரதம் இருந்தும் அஞ்சலி செலுத்தியதுடன், இரண்டு நாட்கள் கடைகள் யாவும் பூட்டப்பட்டும்

விரதம் இருந் தும் அஞ் சலி
செலுத் தினர் என் றால் அவர்
எவ்விதமாக உள்ளூர் மக்களுடன்
அன்பாகவும் அந்நி யோன்னியமாகவும்
வாழ்ந்தார் என்பதனைக் கூறமுடியும்.
அவரது பூதவுடல் தூத்துக்குடியில்
உள்ள Our Lady of Snows Basilica
என்னும் தோவயத்தில் அடக்கம்
செய்யப்பட்டது.

நொயேப்போ டி நோபிலி
Roberto de Nobili

தமிழுக்குச் சேவை செய்த
வெளிநாட்டவர் வரிசையில் இரண்டா
வதாக இடம் பெறுவர் வண. பிதா
நொயேப்போ டி நொபிலி என்பவராகும்.
அதேபோன் று தமிழ் ப் புத் தக
வெளியீட் டின் இரண் டாம்
கட்டத்தினையும் இவரே தொடங்கி
வைத்தவராவார். இவர் நோம் நகர
பிரபுத்துவக குடும்பத்தில் 1577 ஜனவரி
மாதம் 16 ஆம் திகதி இத்தாலி,
மொன்டிபியல் சியானோ என்னும்
இடத்தில் பிறந்தார். இவரும் முதலில்
கோவாவிற்கே தனது இறை பணியின்
பொருட்டு இத்தாலியன் யேசு சபையில்
இருந் து 1605 ஆம் ஆண் டு
வந்திருந்தார். தொடர்ந்து 1606 ஆம்
ஆண்டு மதுரையை அடைந்த தனது
ஊழியத்தைச் செய்யலானார். இவர்
மதபோதனைக்குப் பல உள்ளூர்

வழிமுறைகளைக் கைக்கொண்டு
தனது போதனைகளைச் செய்யலானார்.

தமிழகத் தில் அக்காலத் தே
பிராமணர்களே மிக உயர்ந்த நிலையில்
இருந் தனர். அவர்களை தமது
சமயத்தில் ஈடுபெடுமாறு செய்யும்
நோக்கமாக ஒரு இந்துப் பிராமணன்
போல் முன்பக்கத் தலைமயிரை மழித்து
பின் உச்சியில் மட்டும் ஒருபகுதி
மயிரை விட்டு அதனைக் குடும்பியாகக்
கட்டிக் கொண்டார். துறவிபோல் காவிய
டையை தாறுபாச்சியாக அணிந்து
பூணால் தரித் து வாழ லானார்.
அத்தோடு உடல் முழுக்கச் சந்தனம்
பூசிக் கொண்டார். ஆனால் நெற்றியில்
மட்டும் திரிபுண்டரம் என்னும் மூன்று
குறியுடைய விபூதி தரிக்கவில்லை
அத்தோடு ஏனைய தீட்சைகளும்
உடலில் இல்லை. புறத்தோற்றத்தில்
சை சமயத் துறவிபோலத்
தோன்றினாலும் அகவணர்வில் தமது
சமயக் கோட்பாட்டில் மாறுபடவே
யில்லை. தான் அணிந் திருந் த
ஜம்புரியால் அமைந்த பூணாலுக்கு
தமது சமயம் சார்ந்து ஒரு புது
விளக்கத்தினைக் கொடுத்தார். அதில்
மூன்று புரிகள் திரித்துவத்தையும்
இரண்டு வெள்ளிப்புரிகள் கிறிஸ்து
பிரானின் உடலையும் உயிரையும்

குறிப்பதாக விளக்கம் கொடுத்தார். இதன் காரணமாக இவரைத் ‘தத்துவ போதகர்’ (Teacher of Wisdom) என்னும் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைத்தனர். இத்தோற்றும் காரணமாக யேசுசபையில் ஒரு சலசலப்புத் தோன்றியது. வேறு பாதிரிகள் அவரது தோற்றத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த தோடு மட்டுமல்ல அதனை கோவாவின் ஆட்சி பிஷப்பிற்கும் முறையீடு செய்தனர். இந்த முறையீடு போப் பதினெந்தாம் கிரகரி அவர்களுக்கும் இதனைத் தீர்க்கும்படி வேண்டுகோள் விடுக்க அதனை 1623 இல் எழுதப்பட்ட மடலில் ‘இவ்வழக்கங்கள் முடத்தனமாக பிறமதங்களை பிரதிபலிக்காத வரை எத்தடையும் இல்லை’ என அறிவித்தார். அத்தோடு இம் மடலில் இந்திய குருமடத்தில் பயிற்சி பெறுபவர்களிடம் இருந்த சாதி வெறியை குறிப்பாக பறையர் இனமக்களிடம் இருந்த வெறுப்பையும் விட்டுவிடும்படியும் வற்புறுத்திய போப்பாண்டவர் அதனைச் சுமுகமாகத் தீர்த்து வைத்தார்.

இவர் தமிழ், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளைக் கசடறக் கற்றார். இவருக்கு சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகியவற்றிற்கு சிவதர்மா என்பவர் ஆசிரியராக விருந்தார். தமிழில் நாற்பது (40) உரைநடை நூல்களை எழுதி அச்சிட்டு

வெளியிட்டார். இந்தக் காலத்தே எந்தச் சங்க நூல்களும் அச்சு யந்திரம் ஏறாதது குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றில் சில ஞானோபதேச காண்டம், மந்திர மாலை, ஆத்தும நிர்ணயம், தத்துவக் கண்ணாடி, யேசுநாதர் சரித்திரம், ஞானத்திகை, நீதிச் சொல், புனர்ஜென்ம் ஆட்சேபம், தூஷண திக்காரம், நித்திய சீவன சல்லாபம், கடவுள் நிர்ணயம், அர்ச் தேவமாதா சரித் திரம், ஞானோபதேசக் குறிப் பிடம், ஞானோபதேசம் ஆகிய நூல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இவற்றைவிட வடமொழியில் எட்டு நூல்களும் (அதில் ஒன்றின் பெயர் கிறிஸ்து கதை என்பதாகும்), தெலுங்கு மொழியில் நான்கு நூல்களையும் வெளியிட்டு ஒரு மாபெரும் சாதனையே புரிந்துள்ளார். இவரது எழுத்துக்கள் சுத்த தமிழில் அமைந்திருந்தன. எனினும் வடமொழி கலந்த மணிப்பிரவாள நடையினை அவரால் தவிர்க்க முடியவில்லை. மேற்குறிப்பிட ஞானோபதேசம் என்னும் நூல் மூன்று தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டன. இது அவரது மறைவிற்குப் பின்பே முதலாவது தொகுதி 1677 இலும் இரண்டாவது மூன்றாவது தொகுதிகள் 1678 இலும் வெளியிடப்பட்டன. 1679 இல் அந்தப் பொறோனிகாவின் ‘துமிழ் போத்துக்கேய அகரமுதலி’ ஆகிய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. இவர் தமிழ்

உரைநடையினை விரிவுபடுத்தி அறிமுகப்படுத்தியவராவார்.

இவர் இந்துமத வேதங்கள், உபநிதங்கள், பூரணங்கள் ஆசியூற்றும் தனது குருவிடம் கற்றறிந்தார்.

இவர் தனது தமிழ் பூஜையின் போது பயன்படுத்துவதற்காக பல தமிழ் பெயர்களைப் பயன்படுத்தினார் : அவையாவன கோவில் (Church), அருள், பிரசாதம் (For Grace), குரு (Priest), வேதம், பூசை (Mass) போன்ற சைவ சமயத்தில் பாவிக்கும் சொற்களை கிறிஸ்தவமத பூசைகளின் போது பயன்படுத்தி மக்களைக் கவர்ந்தார்.

வண.பிதா. ரோபேட்டே டி நோபிலி அவர்கள் 32 ஆவது வயதில் இந்தியா வந்து 47 வருடமாக தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து தனது சமயத் திற் கும் தமிழிற்கும் சேவை செய்து தமிழிற்கு பல முன்மாதிரியான கல்விசேவை

உசாத்துக்கணை :

- Prof கே. கல்யாணசுந்தரம் - Literary Contribution of select list of Tamil Scholars from Overseas.
- Dr. Kamil Zvebil – Companion Studies to the history of Tamil literature
- Dr. R. Rajamanikam – Padre Henrique Henriques the father of the Tamil press (This Paper was submitted at IATR Conference in 1968 at Madras)
- www.wikipedia.org
- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி – மதமும் கவிதையும்
- இன்னாசி கு - திருமொழியுள் ஒருமொழி

யினைப் புரிந் து ஏராளமான புத்தகங்களை வெளியிட்டு நம்மிடையே அச்சுருப்பெறாமல் ஏட்டுச்சுவடிகளாய் இருந்த எமது தமிழ் இலக்கியப் பொக்கிஷங்களையும் அச்சுயந்திர மேற்றி அவைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற ஊக்கத்தினை இவரது வெளியீடுகளே எமக்குக் கொடுத்தது என்றால் அதில் மிகையேதும் இல்லை. அத்தோடு தமிழில் ஊடுருவியிருந்த சாதியப் பிரிவுகளை அகற்றுவதற்கு ஆரம்ப முயற்சி எடுத்தவரும் இவரே என்று கூற முடியும். இவைகளின் காரணமான தமிழ் மனங்களில் நிலைத்து நிற்க வேண்டிய மாமனிதராக இவர் நிலைத்து நிற்கிறார். அவரது ஆத்மா மைலாப்புரில் 1656 ஆம் ஆண்டு 79 ஆவது வயதில் அவரைவிட்டுப் பிரிந்தது. ஆனாலும் அவர் தமிழுக்குச் செய்த சேவைகளினால் என்றும் நினைவுகரப்படுகின்றார்.

நன்றி: 'தாய் வீடு', கண்டா. (ஜூலை - 2013)

